

NO HAY OTRO NOMBRE SINO EL DE JESUS EN EL CUAL PODEMOS
SALVARNOS

La búsqueda febril, que hace el modo, como reemplazar a Jesús por otros nombres a los cuales levantan altares los pueblos en loca obsesión, lleva siempre a los odios y termina en las ruinas . . . El único nombre que redime e inspira lapaz, que salva y llena de esperanza, es el de Jesucristo.

Desde la cruz nos indica cual es el camino de la redención que lleva a la dicha.

Los demás prometen gloria, placer, riqueza, cielo en la tierra . . . Jesús nos enseña privación, penitencia, resignación, sacrificio.

Aunque está lejana la dicha que asegura El, la da sin demora a todos aquellos que están marcados con su símbolo redentor por dentro y por fuera.

Eso es lo que deseamos como felicitación pascual a todos nuestros lectores y amigos.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XIV — NUM. 231
LETO XIV — ŠTEV. 231

ABRIL 1947
APRIL 1947

Menil je zgubljeni sin v svoji lahkomisljenosti, da bo izven očetne hiše našel več sreče . . .

Premnogi ljudje današnjih dni ravnaajo podobno. Nova pota bi radi hodili Stara so jim preveč izhojena. Težke se jim zde vezi božje postave. Zaslepljeni sanjajo, da bi mogli najti nebesa v posvetnem uživanju . . .

Stara zgodba je to. Nešteto zgubljenih sinov je na razvalinah svojega življenja spreviedelo zmoto in iskalo pot nazaj k Očetu.

Tragedija današnjega sveta je bolj usodna, ker niso le posamezni zgubljeni sinovi, temveč so celi narodi, ki so se vrgli na široko cesto in vlečejo za seboj ne le spridene temveč tudi nevedne in brezobrambne — v prepad.

Opljuvani, zaničevani, s trnjem okronani s križem obloženi in križani Kristus stopa tudi našemu rodu pred oči in kaže edino pot, katera more rešiti človeštvo in poedince pred polomom za čas in za večnost.

Trpljenje je neizogiben spremljevalec človeka na potu skozi solzno dolino. Zastonj opieta ti isti, kateri meni, da se ga bo izognil. Nekatje ga prav gotovo pričaka in tedaj mu bo treba pogledati naravnost v obraz. Bolezen, revščina, prezir, hudobija, bolečina, mraz, smrt . . . to so vedni sopotniki človeškega rodu. Kdor se jih hoče iznebiti, bo sam postal žrtev lastne toposti. Vsak kdor take reči obeta je ali slepec, norec ali hudoben zapeljivec.

Zato nam je prišla na pomoč božja modrost in nam pokazala, kaj je človeku storiti, da mu ti neločljivi sopotniki ne bodo nadležni. Še več: kako spremeniti njihovo nevšečno družbo v vir zasluženja in veselja.

Gospod Jezus, ponižani, bičani, s trnjem kronani, krivično obsojeni, od naroda zavrženi, okrvavljeni, s križem obloženi in med dvema razbojnika križani, nam je edini pokazal, kaj je vrednost trpljenja.

Te nadležne sopotnike je sprejel, in s tem, da je sprejel smrt je celo njo zmagal in nam pokazal, da z njegovim križem v roki bomo mogli tudi mi stopati skozi solzno dolino z zadovoljnim nasmehom na obrazu in z mirom v srcu, ker vemo, da gremo v srečo, katere je srce željno, a katere ne bo našlo v zemeljskem bogastvu in nasladah marveč prav nasprotno: v samoodpovedi neurejenega uživanja posvetnih dobrin.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

CERKVENI VESTNIK

VELIKANOČ: Maša na PATERNALU ob 10 za + Oskar Peršolja Na Avellanedi ob 10 h za + Karol Črnko, obletnica.

MOLITVE na Paternalu ob 16.30. Ob 15.30 pouk otrok za birmo na Paz Soldán 4924.

13. APRIL: Maša na Avellanedi za + Andreja Lah. Zapoje žalni zbor.

Pri sv. Rozi za + Marijo Batič ob 12 uri.

Molitve na Avellanedi ob 16 uri. Zapis otrok za birmo ob 15.30 uri.

20. APRILA: Maša na Paternalu za + Venceslav Pečenko. Na Avellanedi za + Frančiško Prinčič.

Pri sv. Rozi za + Slavko in Voja Čuk.

Molitve in pouk za birmo na Paternalu ob 15.30 in na Avellanedi ob 15.30.

27. APRILA: Na Paternalu za + Franc Berlot.

MOLITVE in pouk za birmo na Paternalu in na Avellanedi.

POROČILA sta se pri sv. Rozi **DANIELA RAZEN** in **MILJO BOLČIČ**, oba iz Kozine.

SVETA BIRMA bo 4. maja na Paternalu. Pouk za birmance bo na PATERNALU na Velikonoč ob 15.30 na Paz Soldán 4924 in naslednje nedelje; na AVELLANEDI 13. aprila ob 15.30 v kapeli Man. Estevez 630 in naslednje nedelje.

VELIKANOČ. Na **VELIKI ČETRTEK** je spomin postavitve Zakramenta Sv. Rešnjega Telesa. Kakor mrjejo lakote ljudje, kateri nimajo telesne hrane, tako umrje božje življenje v dušah, ki se ne hranijo z Božjim Kruhom.

Da boste bolje doumeli veličino tega daru, prihitite na Vel. četrtek na Avellanedi, Manuel Estevez 630 ob 17 uri. Nagovor bo imel č. g. Grčman.

Na **VELIKI PETEK** je spomin Kristusovega trpljenja in smrti. Molitvena ura in nagovor ob 17 uri. Nagovor ima č. g. Košiček.

Na **VELIKO SOBOTO.** Spovedovanje na PATERNALU, Avalos 250, od 14 do 16 ure. Blagoslov velikonočnih jedi ob 15.30.

Na **AVELLANEDI.** Spovedovanje od 16 do 18 ure. Blagoslov jedi ob 17 uri.

NEDELJA. Sveta maša na Paternalu ob 10 uri.

Na Avellanedi ob 10 uri.

MOLITVE. Na Paternalu, Avalos 250, slovesne litanije ob 16.30. Pouk za birmance ob 15.30 na Paz Soldán 4924.

Prilika za spoved bo tudi: Pri Sv. ROZI vse dni. V San Rafaelu (V. Devoto) Vel. Soboto dopoldne in zvečer, na Avellanedi, Man, Estevez 630, veliki teden ob priklji službe božje.

KEBROVI IZ BUKOVICE so obhajali obletni spomin smrti dobrega očeta + **ANDREJA KEBER**, ki je zapustil solzno dolino 1. aprila 1945. Za rajnega očeta in brata + Petra Keber, ki je postal žrtev granate letos 2. jan. je bila sv. maša 30. marca v cerkvi sv. Isabelle.

Za + Petra bo sv. maša pri sv. Rozi ob 12 uri na dan njegovega godu 29. jun.

YUGOSLAVIA HOJ.

El problema que al gobierno mas preocupa es el de los enemigos del régimen reinante. Adentro ya prevaleció la línea comunista, pues la oposición quedó eliminada. El poder ejecutivo está orientado por las directivas que vienen de Moscú. Pero, la oposición actúa afuera.

Según las directivas de Moscú se desarrolla la economía nacional. La industria y comercio ya están socializados. Los propietarios anteriores que voluntariamente ofrecieron su empresas antes de haberles sido expropiadas, figuran actualmente como directores de ellas, según el concepto que se les tiene o según habían actuado en los tiempos de guerra. Otros quedaron subordinados, desterrados, encarcelados o eliminados. Sólo los pequeños terratenientes, poseedores de extensiones entre 20 y 45 hectáreas, según la productividad del

IZ UPRAVE. Opozarjamo naročnike, da poskrbite za vzdržanje revije. Naročnino lahko izročite osebno na uredništvo, upravi ali ob priliki službe božje. Po pošti je najenostavneje po "giro postal" na ime Juan Hladnik.

Za tiskovni sklad so prispevali: Tomšič 2.—, Pasičnjak 2.—, Juvančič 2.—, Kirn 2.—, Fatur 2.—, Zobec 2.—, Gonzales 2.—, Ušaj 2.—, Režak 1.—, Planinč 3.—, Lah 2.—, Kavčič 1.—, Lavriha 2.—, Bolčič 2.—, Novak 2.—, Cingerle 2.—, Benčina 1.—, Novak 2.—, Benčina 1.—, Saksida 2.—, Špacapan 2.—, Filipič 2.—, Domicelj 5.—, Batič 10.—, Zarzut 4.—, Hočevar 3.—, Mesec 1.—, Švara 2.—, Pavlin 2.—, Gec 4.—, Gec 4.—, N. 2.—, Sulič 1.—, Petelin 2.—, Pipan 4.—, Basanese 3.—, Pavlin 6.—, Švara 2.—, Zupančič 1.—, Kobše 5.—, Lupin 5.—, Grabnar 1.—, Martinčič 5.—, Šeruga 4.—, Nemeš 2.—, Ostanek 1.—, Batič 2.—, Gabrovec 2.—, Anzelin 2.—, Ivančič 2.—, Čuk 2.—, Žnidaršič 1.—, Planinšek 1.—, Božič 2.—, Kapitan 1.—, Fon 2.—, Kragelj 2.—, Peršolja 2.—, Kodrič 2.—, Ravbar 1.—, Neimenovani v manjših zneskih 27.—.

Prosimo nadaljnjih prispevkov.

ZAHVALA ROJAKOM

Dolžnost mi je, da se zahvalim ljubeznivim rojakom v Kordobi in Alti Graciji, ki so me tako ljubeznjivo sprejeli in postregli v času mojega obiska. Upal sem, da pridem tudi do Cosquina, pa mi je čas primanjalo, kajti pot na Pampa de Achala, kjer sem preživel 5 celih dni, me je prisilila predelati načrt.

Enako naj se zahvalim rojakom v Mar del Plati za ljubeznjivo sprejem in postrežbo. Pozneje bom že kaj o tem opisal, kadar dobim tudi kako fotografijo.

Janez Hladnik

KRISTUSOVA VERIGA

V votlini na gori Masiko v Italiji je živel pobožen puščavnik Martin spokorno življenje. Dal se je prikovati z železno verigo na skalo, da ne bi zapustil nikoli samote in se povrnil v svet.

Ko je sv. Benedikt slišal o Martinovi pokori, je poslal k njemu meniha z naročilom: "Brat, ne nosi železne, temveč Kristusovo verigo!"

"Kakšna je ta veriga?" je vprašal puščavnik Martin. Meneh je odgovoril: "To je veriga, ki ne veže telesa, marveč dušo. Ta veriga je ljubezen."

DOBRA DELA.

Dobra dela so najboljše blago.

kupiš jih zelo ceno.

Kupi v mladih letih jih.

preden smrt zapre ti dihi!

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual
Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

U. T. 48 - 3361, 48 - 0095)

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

suelo, quedan todavía en posesión de sus quintas, pero se les insiste de muchas maneras, para que se organicen en la forma de los "koljoses" soviéticos.

Esa socialización provoca cierta oposición, pero como el sistema político, organizado en base de la policía secreta de la OZNA imposibilita toda resistencia activa, progresan fácilmente los planes del partido comunista que dirige todas esas obras.

En la enseñanza se insiste principalmente la en "la formación del hombre nuevo" según el concepto marxista. Con tal motivo ha sido cambiada la mayor parte del magisterio primario y secundario. La enseñanza religiosa se tolera en los pueblos, donde la población ha sido unánime en exigirla y si hay sacerdote que pueda darla, ya que a muchos sacerdotes no se les reconoce la autorización para ello. Colegios religiosos ya no existen más.

La enseñanza universitaria cuenta también con cambios notables tanto en sistema cuanto en materias. Las facultades teológicas (Ljubljana y Zagreb) han sido suprimidas. Existen los seminarios mayores, con seminaristas en número reducidísimo (15% de los tiempos normales). Muchos sacerdotes están detenidos.

El arzobispo Stepinac se halla en las cárceles de Lepoglava, donde se le da un trato considerado.

En la catedral de Ljubljana fueron consagrados dos nuevos obispos auxiliares, para la diócesis de Ljubljana, cuyo obispo Mons. dr. Gregorio Rožman, está ausente y para Maribor, cuyo obispo Mons. dr. Tomažič se halla grave. La consagración de ambos prelados la realizó el 1. de diciembre el Nuncio apostólico en Belgrado Mons. Hurley. Aunque al acto no se dió ninguna publicidad y a pesar de múltiples obstáculos, concurrió una inmensa muchedumbre para demostrar su fervor y fidelidad a la Iglesia Católica.

Las iglesias están abiertas para los cultos, pero se sustraen especialmente a la juventud a la concurrencia al obligarla a las reuniones políticas y trabajos voluntarios los días domingos.

La situación económica también preocupa. Después de una pobre cosecha hay miseria general. La escasez de la mano de obra es grande en el campo, mientras atraviesa la industria una crisis notable, parte por falta de materias primas, parte por desorganización producida por el cambio de dirección y por no reparadas destrucciones. El obrero es mejor pagado que el empleado.

Más notable que la escasez de los artículos alimenticios es la del vestido y calzado. Lo que se recibe en concepto de racionamiento es muy poco, lo demás cuesta todo carísimo y además falta el dinero, ya que el comercio de todas las cosas está fiscalizado y los precios oficiales de venta muy bajos.

El asunto que ocasiona grandes preocupaciones del régimen son los refugiados en Austria e Italia. A pesar de la amnistía y promesas son muy pocos los que quieren regresar.

Todavía siguen procesos políticos, a los cuales se da siempre gran publicidad.

VELIKANOC

Vel. Četrtek in Veliki Petek na Avelianedi ob 17 uri (Man. Estevez 630).
VEL. SOBOTO na Paternalu in na Avelianedi ob 10 h.
VELIKA NEDELJA:
Maša na Paternalu in na Avelianedi ob 10 h.
MOLITVE na Paternalu.

VELIKA SVETLA NOČ!

Veselo pesem poj, nevesta Cerkev,
zakaj iz groba mrtvih vstal je Ljubi,
in v njem boš vstala tudi Ti, predraga!
Ponižana vsa v zemski prah si bila!
Altarji demonov ne bodo nikdar
razdrli več zaveze tvoje dece.
Ne, materinsko Cerkev Kristusovo
objema v svetem krstu razsvetljeno.
Ni več tiranskih znamenj zlih malikov.
Ne, darovani Krist vlada kot kralj
Ne silijo piščali magično več
k češčenju zlatih slik, podob. Moliti
Boga učijo sladki spevi psalmov.
Ne plešejo več hotničine noge
krog Janezove mučniške glave.
Noge neveste Cerkve odzdaj tro smrt.
Minili dnevi so zasramovanja,
pred svetim Bogom odzdaj klečimo.
Žalobno staro petje je utihnilo,
zvok psalmov zdaj dehti kot mlado cvetje.
Dim žrtev gnusnih je odpihal veter.
Kadilu slično dviga se molitev
zdaj nova. Srečna noč, o noč svetlejša
kot sonce in čistejša kot sneg sveži
svetlejša kakor plamen rožnih bakelj,
krasnejša kakor paradiz cvetoči.
O noč brez teme, sanje zle odganjaš
čuječnost liki angel božji vzbujáš.
Blagoslovljena, srečna Velika noč,
po tebi hrepenim celo leto,
po tebi materi katehumenov,
po tebi, Cerkev, o družica zala!

Astetius Amazejski (4. stoletje):

VELIKA NOČ V DOMOVINI

Prišla je radostna pomlad
polna življenja, polna nad.
Odšli so mrzli zimski dnevi
ter prišli topli in veseli.

Na polje ven ljudje hitijo
po drevju ptički žvrgolijo.
Poganja mlado brstje že
in javlja prvo cvetje se.

Veseli je kmet pomladnih dni
z veseljem orje in sadi.
Še kukavica se oglasi
pri delu kmeta kratkočasi.

Ko je narava oživila
Velika noč je prihitela
Oznajanja praznično zvenenje
Gospoda Kristusa vstajenje.

Pripravlja veren se kristjan
pobožno na ta velik dan
Stori vse kar je v močeh
da ima za dušo večji uspeh.

Skozi mesta, trge in vasi
procesija vije se ljudi.
Zvonovi pritkavajo
in nam tja misli plavajo.

Zvenenje lepo kot doma
se v tuji zemlji ne pozna.
Čez dol in breg odmeva glas
le žal da slišat ni do nas.

Kdor vero še izgubil ni
raduje Velke se noči.
Kdor pa na vse pozabil je
naj vendarle še v cerkev gre.
Pavla Premru por. Bilardo

Odrešenje

Na veliki petek se zbere človeštvo pod križem kakor nekoč, ko so Kristusa križali. Eni so upirali vanj svoj pogled in pričakovali, da bo s čudežem dokazal svoje božje poslanstvo, drugi pa so posmehljivo gledali vanj in ga sramotili: "Sedaj naj pokaže, če ga res ima Bog kaj rad. Iz križa naj stopi, pa mu bomo verjeli" . . . Prav malo jih je bilo, ki so zvesto upali vanj, kljub strašnemu ponižanju, ki ga je zadelo.

In prav tako, kakor je bilo oni dan, kljub prečudnim dokazom božje moči Gospodove, ki je prisilila paganskega stotnika, da se je skesan trkal na prsi in klical: "Resnično, ta je bil Sin božji", — kljub temu, da so postavila stoletja in dve tisočletji prič, katerih nihče preglasiti ne more, se tudi danes dobi takih, kateri postojajo pod križem Gospodovim in majajo z glavo odhajajo svojo pot, ker pač mislijo tako, kakor je mislil oni učenec, o katerem beremo v evangeliju, kjer je govor o dveh učencih na potu v Emavs na Veliko nedeljo: "Mi smo upali, da bo odrešil Izraela, sedaj pa tole . . . da so ga sramotno obesili na križ . . . Sedaj pa cel ogredo govorice, da so ga njegovi učenci ukradli . . . Kdo bi pač verjel, da je vstal od mrtvih . . ."

Tako najde Velikanoč človeštvo vsako leto ob vznožju križa. Eni dvigajo zaupno svoj pogled v Gospodu, drugi pa vzamejo Golgoto kot interesantno tragedijo ki je pred tisočletji minila, kakor je od tedaj že neštetokrat doživelo človeštvo podobna nasilstva . . . Dobe se pa tudi tretji, kateri kolnejo križanega, kakor so ga kleli oni prvi Veliki petek: "Stopi s križa, pa ti bomo verjeli, da si sin božji" . . .

Od tiste ure, ko je bilo izrečeno nad človeštvom pregnanstvo iz raja, je vstalo tudi vprašanje: Kaj sedaj?

Trpljenje, revščina, bolezen, žalost, smrt so kakor strahotne pošasti, ki so stegnile svoje koščene prste čez ves svet.

Jokala sta Adam in Eva, ko sta doživela strahotno razočaranje nad prvo lažjo, katero jima je govorila kača: "Nič ne maraj. Utrgaj sad, ki ga je Bog prepovedal. Nič ne bosta umrla. Le oči se vama bodo odprile in bosta kakor Bog spoznala dobro in hudo".

Čeprav sta bila srečna, njuna sreča ni bila popolna, kajti večno srečo sta si morala zaslužiti s preskušnjo. Tedaj se je oglasila kača, katera jima je z lažjo obetala to, po čemer sta hrepenela.

Tudi Bog jima je obljubil izpolnitev njune želje, toda človek je od vsega početka postavljen na preskušnjo in je sreče vreden le, če preskušnjo prav prestane. Ker v človeku vedno živi nekaj domišljavosti, je hudobni duh uspel s svojo prevaro v raj in uspe tudi v preskušnji premnogih človeških bitij.

IZGUBLJENI RAJ . . .

Mi, ki imamo božje razodetje razumemo dobro to besedo. Neverni se ji posmehujejo, toda le dokler govori iz njih slepota. Kadar gredo sami vase, tedaj pa prisluhnejo in začutijo, da ni nikaka bajka tisto o izgubljenem raj, temveč, da je resničen krik, kateri živi na dnu človekove duše in išče "izgubljeni raj".

Eni menijo: napredek, kultura, civilizacija bodo izpolnile želje!

Kdaj je pač bilo človeštvo bolj visoko v napredku? Kdaj je bila dana večja možnost, da najde človeštvo srečo na zemlji kot danes, ko je vendar človek iznašel toliko strojev, da bi zadosiovalo delo 4 ur na dan za ljudi, kateri so dela zmožni in bi bilo storjenega več kot dovolj zato, da bi vsi vsega imeli v izobilju . . .

In vendar: Kje so tisti ljudje, kateri so srečni?

Ali so mar srečni tisti, kateri imajo bogate tovarne in prostrane estancije? Ali so srečni tisti, kateri sedajo vsak dan k polni mizi? Ali so našli srečo v zaljubljenih objemih tisti, kateri so se pognali v poželjivost in tamkaj love srečo? . . . Ali so mar srečni tisti, kateri preštevajo zlate cekine? . . .

Samo eno je gotovo: Srečo iščejo vsi! Pa tudi to je gotovo, da vsi tisti, kateri jo iščejo v teh stvarih, begajo iz dneva v dan, dokler slednjič ne uvidijo razočarani, da jim noben posveten užitek ne more dati tega, kar išče srce. Slednjič uvidijo, da love prazno senco . . . če je v njih dovolj iskrenosti.

Od Adama in Eve, ki sta nasledila prvi laži in jokaje potem iskala, kar sta po svoji lahkomišljenosti napravila, pa mimo Kajna, ki je ubil svojega brata, ker mu je "delal senco", pa do babilonskega stolpa, ki je dokaz, kako je cel narod hrepenel po odrešenju, katerega je zmotno iskal v domišljavi oblastilnosti in mimo egiptovskih piramid, v katerih so hoteli

ovekovečiti faraoni svojo slavo na kosteh stotisočev sužnjem . . . Vsa zgodovina je nepretrgana veriga iskanja za izgubljenim rajem.

Včasih je zaslepljeno človeštvo obrnilo pohotne oči v zemljo in se dalo zaslepit stari kači, katera obeta poželjivemu človeku nebesa v nasladnosti telesnega uživanja . . . Zgodovina nam govori o slavnih narodih: Grki, Rimljani, Egipčani, Babilonci . . . Po prvih junaških podvigih, ko so v trdem zatajevanju rasli v moči in bogastvu so padli v nasladnost, v kateri so menili, da bodo našli iskano srečo, toda končali so v moralni propalosti in v razvalinah . . . Otroci so preklinjali lastne starše, ko so bolešno občutili prevaro, v katero jih je zapeljala lažimodrost.

Toda človek je že tak, da vedno raje verjame laži kot resnici, kajti laž se mu dobrija in mu obeta takojšnje užitke, dočim mu resnica nalaga dolžnosti boja proti lastni požljivosti. In ko je človek postal razočaran nad obetanimi nebesi, katera so človeštvu prinesla le nebroj bede, bolezní, pohablencev in sovraštva, je stara kača takoj našla novo garnituro, s katero je zopet poskusila potegniti človeštvo v zmoto.

Napredek, izobrazba, umetnost, tehnika, kultura, to naj bi bili maliki, katerim naj se človeštvo klanja . . . In so res premnogi zopet nasedli in zažigali kadilo tem novim bogovom. Niso starega Boga docela odstaviili, toda vseakko so dali mnogo več češčenja tem novim malikom, meneč da bo človeštvu prišla sreča po tem potu . . .

Pa kaj so dosegli? . . . Človeštvo je napredovalo in žive sedaj v nebotičnikih nekateri izbranci in se vozijo z letali na zabave, toda množica naroda je zakopana v beračijo . . . In izbrani "otroci sreče" končajo s samomorom svoje zaigrano življenje, kajti sreče jim niso dali vsi tisti novi bogovi.

Čudovite iznajdbe, ki naj bi zagotovile srečo milijonom, so se spreminile v grozovita morilna orožja, ki so vničila na milijone življenj in pustila na milijone vdov in sirot v bedi in v solzah . . .

Civilizacija in napredek sta postali splošna last. Toda stara kača je takoj dobila monopol nad knjigo in šolo in zastrepila vire, v katerih je človeštvo iskalo srečo. Človek, ki je hlatal za svobodo in se hotel izviti iz dolžnosti otroka božjega, je padel v suženstvo lastnih spridenih želja in oblastnosti svojega bližnjega. Potvorjena izobrazba je ubila vero, upanje in ljubezen in zastrepila srca s sovraštvom, nevoščljivostjo, pohotnostjo, upornostjo in uživanjaželnostjo.

Tako išče človeštvo izgubljeni raj po krivih potih in med množico tistih, kateri so se prijavili, da ustvarjo človeštvu raj, so se oglasili tudi novodobni preroki, ki

OBETAJO RAJ NA ZEMLJI.

Kadar bodo vsi ljudje enaki, kadar bodo vsi enako imeli, kadar ne bo ne izžemanih ne izžemancev, kadar bodo ljudje "sprevideli, da so posmrtna nebesa utvorba fantazije, ki si jih je izmislil človek, kadar kadar bodo uvideli da Boga ni, kadar bodo spoznali, da so "ljudje ustvarili Boga ne pa obratno" . . . tedaj bo raj na zemlji. Dokler pa bodo ljudje upirali svoje poglede v večnost in zanemarjali svoje delo za zemski raj, bo na zemlji revščina in trpljenje . . . To je torej novo odrešenje, katero se ponuja človeštvu.

"Vstali bodo krivi preroki in krivi kristusi . . . je napovedal Gospod, toda vi vedite, da je samo eden pravi . . ." Stara kača je vsak čas našla najboljši način, kako največ ljudi zvoditi na pot pogube. V času socijalnih problemov, kakor jih je prinesla sedanja doba, je zato tudi satan prilagodil svojo taktiko sodobnemu položaju. A njegovo delo nosi vedno pečat, po katerem ga more prepoznati, kdor ni zaslepljen. Gospod sam je pokazal na odločilno znamenje, po katerem se spozna njegovo delo in delo hudičevo: pečat božjega dela je ljubezen, zatajevanje in ponižnost, kakor nam je on pokazal ne le z besedo temveč z zgledom, v golgotški tragediji na križu.

Proti njegovemu odrešilnemu delu pa gre vera sovraštva, razrednega boja, iztrebljenja sovražnikov ter mesenega uživanja v svobodni ljubezni, nasladnosti in preziranjju vseh drugih, kateri niso istih misli.

Pač nosimo vsi zapisano v srcu željo po raju. Človeštvo je vedno iskalo odrešenja, čeprav ni vselej vedelo, kaj je tisto, po čemer hrepeni in to hrepenenje je ljudi tolikokrat že zavedlo na krivo pot . . . Vselej, kadarkoli so ljudje hoteli iskati srečo po drugem potu, kakor ga je pokazal edini Odrešenik, kateri je bil ljudem dan, in o katerem je rečeno: "V nikomur drugem ni človeku zveličanje in odrešenje dano kot v Jezusu Kristusu, križanemu".

Vsa druga "odrešenja" so samo trenutno slepilo, podobno kakor

V SMRTI KAJ SRC LEDENI!

Potoček, ki rad prav poredno po skalnati strugi skakljaš,
le kaj ti veselje je vzelo,
ves žalosten danes šumljaš?

Gozdiček, kako si se davi
smehljaj še ves solčno vesel,
krvavi tvoj mrak mi zdaj pravi
o strahu, ki v tebi je vel!

O solnce, odkar si se skrilo,
moj dom ves v mraku leži:
Kaj solz se po njem je razlilo
in v smrti kaj src ledeni!

MINLJIVOST

Človek meri prostor in čas,
hoče biti njun gospodar.
Včeraj, danes, jutri, vsekdar
naj velja njegov le ukaz!
Samo majhen delež ima —
kmalu revež vidi že to
in spozna resnico bridko —
na ničevih stvarah sveta.

Rojstvo — večnost, kak kratek čas
med prvim in drugo leži!
Komaj je dolg za ped, se nam zdi.
Pena so bogastvo, lep stas,
čast in hvala, slavno ime.
Zrabi čas življenja zato
s pazno in veliko skrbjo,
da ne spolzne ti za gore.

Prostor vseh nebesnih teles
in vsemirja veliki krog —
je silno globok in visok!
A v naročju zemskem zares
za počitek večni zemljan —
najde majhen, ozek le grob
človek, Adamov sin zapeljan,
kjer ga skoplje mu grobokop.

SOČI.

Lahko noč, oj Soča draga,
sanje mojih mladih dni!
Valčki tvoji kakor sraga
plavajo pod sojem zvezdnate noči.
Med oblački sivimi pa mesec spe,
z žalostnim obrazom vanje zre,

GOSPOD PRI MENI BODI!

Gospod, pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Boječe duša blodi,
trepeče, bol ji grozi.

Gospod pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Zaupno k Tebi hodi,
srce tolažbe želi.

Gospod pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Iz duše zlo odpodi!
Veseli vanje ulij!

Gospod pri meni bodi!
Večer že bliža se mi.
Otmí me, mило sodi!
Podeli večni blagoslov mi!

SMRT — KOSEC.

Smrt je kosce božji.
Žito kosi,
ko Bog veli.
Smrt je kosce božji.
Brusi koso
z oslo ostro.
Smrt je kosce božji.
Zjutraj lepo
rože cveto.
Smrt je kosce božji.
Zvečer pa že
mrtni leže.
Smrt je kosce božji.

LOS REDENTORES!

Como por un solo hombre (Adán) entró el pecado en este mundo y por el pecado la muerte, así la muerte se propagó en todos los hombres . . . Si por el pecado de uno sólo murieron muchos, mucho más copiosa se ha derramado la misericordia y el don de Dios por la gracia de Jesucristo . . . Conque si por el pecado de uno solo ha reinado la muerte, los que reciben la gracia, los dones y la justicia, reinarán en la vida por solo Jesucristo . . . Como el delito de uno solo atrajo la condenación a todos los hombres, así también la justicia de uno solo, de Jesucristo, ha merecido a todos los hombres la justificación que da la vida. (Rom cap. 5.)

Si el Espíritu de aquel, que resucitó a Jesús de la muerte, habita en vosotros: El que resucitó a Jesucristo dará también vida a vuestros cuerpos mortales, en virtud de su Espíritu. . . . Todos aquellos que se rigen por el Espíritu de Dios son hijos de Dios . . . Siendo hijos de Dios somos coherederos con Cristo . . . Padeciendo con El (Pues es el sufrimiento que redime) . . . Así las criaturas todas están aguardando con gran ansia la manifestación de los hijos de Dios, porque todas se ven sujetas a la vanidad . . . con la esperanza que serán también ellas mismas libertadas de esa servidumbre de la corrupción, para participar de la libertad y de la gloria de los hijos de Dios, porque sabemos que hasta ahora todas las criaturas están suspirando y como en dolores de parto . . . (Rom. cap. 8.)

No solo el hombre, sino también el mundo material lleva las cadenas de la maldición. No solo el hombre sino el universo tiene necesidad de la redención, la cual aspira sabiendo o sin saber.

Basándose en este texto y otros muchos de la Sagrada Escritura, definió la Iglesia católica su doctrina en el Concilio de Trento (1630), para poner claridad en las discusiones que provocó el racionalismo entonces

naciente, que niega todo lo sobrenatural. Así se expresó la Iglesia, inspirada por el Espíritu Santo: "Porque por el pecado de Adán todos los hombres perdieron la inocencia, como dice el apóstol, hechos por la misma naturaleza hijos de ira, eran ellos en toda la masa esclavos del pecado y estaban bajo el señorío del demerito y de la muerte. De modo que ni los paganos por su propia fuerza, ni siquiera los judíos por la ley mosaica, podían levantarse de esta triste situación.

La inquietud es el sentimiento más característico del hombre, ya que ninguna regla carece de excepción, hay algunas personas, por cierto bien pocas, que no lo sienten, sin embargo todos los seres humanos normales tienen en su corazón clavada una espina . . . un resorte que empuja hacia algo desconocido, algo nuevo.

Luego de la Misa solemne del R. P. Ernesto Saksida en Avellaneda tuvo lugar el almuerzo en su honor. Nekaj obrazov od novomašne gostije.

ZAHVALA

prva laž v raju, katera je pognala Adama in Evo v prvi odpad od Boga in "jima so se očiodprle" . . . In kaj sta videla? . . . To, da sta "raga" . . . Samo strašno razočaranje je sledilo, kakor vselej sledi, kadarkoli ljudje več zaupajo posvetni modrosti kot božji . . .

Vse odrešenje, katero obeta civilizacija, kultura, napredek, umetnost, socialna enakost in "raj na zemlji", se zruši v prazen nič vpricho stiske, katera je naložena človeštvu kot železna veriga: bolezen, trpljenje, revščina, smrt, solze . . .

Človeka more odrešiti samo tisti, kateri mu da utehe v teh vezeh in kdor ga more osvoboditi tega bremena.

To ve in ume vsak zemljan, kdor zna misliti in vsak zemljan ume tudi to, da je samo križani Odrašenik Jezus Kristus tisti, kateri nam nudi odrešenje iz teh verig.

Res, da nam ne odvzame bolezni, da ni iztrebil revščine in trpljenja in da smrti ni izgnal iz zemlje, toda On je vse te stvari premagal na križu in v grobu in nam razodel in nas podučil z besedo in z zgledom da:

TRPLJENJE je kakor dragocen denar, s katerim odplačujemo dolg naših grehov, ker smo razžalili Boga, bodisi iz slabosti, ali pa morda celo iz hudobije. Voljno sprejeto trpljenje, katero pošlje Bog, očiščuje dušo.

REVŠČINA ni nikaka nesreča, temveč celo božji dar, kajti kdor nima posvetnih stvari v izobilju, ga ne morejo potegniti v prepad. Kdor pa jih ima, naj jih velikodušno deli potrebnim in lajša bedo in bo tako beda sotrpina postal človeku vir neskončnega zasluženja in večnega plačila.

BOLEZEN je neštokrat ravno največji dokaz božje ljubezni do človeka, kajti prav tisti človek, če bi bil pri polnem zdravju in v izobilju, bi padel v satanove zanke in se večno pogubil . . . Drugim pa je bolezen velik vir zasluženja, če jo sprejmejo vdano v voljo božjo.

SMRT je pa strahota za vse in oneme vsi obeti pozemskega odrešenja vpricho nje. Samo Kristus ji je pogledal naravnost v oči in jo tudi premagal. Zato za nas, ki smo odrešeni, smrt ni nikako strašilo in gorje, temveč tolažilna božja dekla, katera pride, da nam odpre vrata iz solzne doline v večno domovino. Za kristjana smrt ni "konec", temveč začetek. Konec je trpljenja, toda začetek večnega življenja in večne sreče, kajti tam šele se bo umirilo srce in tam šele bo našlo srečo, po kateri je zastoj brepenelo v zmotnjavah zemskega življenja.

Podpisani se toplo zahvalim vsem rojakom, posebno pa pevcem za ljubeznjivost, s katero ste sodelovali za slovesnost nove sv. maše mojega brata Ernesta. Jaz ter brata Pepe in Venček bi ne zmogli zaprek, katere je treba premagati in priprav, katere je treba storiti, če bi dobri rojaki in sorodniki ne pokazali tako dobre volje za pomoč.

Posebno zahvalo naj izrečem g. Hladniku, za trud in za objave v D. Ž. Nadalje Jekšet in Krenu, ki sta organizirala zbor na Paternalu in na Avellanedi, g. duhovnikom, ki so sodelovali pri sv. daritvi in še posebno g. Janezu in Košičku za prelepe nagovore.

Izreco zahvalo naj izrečem tudi sorodnikom, posebno Lahovim, Čotarjevim in Vodopivčevim.

Iskrena hvala vsem, ki ste se kakorkoli potrudili za lepoto nove maše.

Viktor Saksida.

Ko sem poslednjič objel argentinsko zemljo z mojim pogledom ob slovesu, ob odhodu v Brazil, se mi je orosilo oko ginenosti, ob misli na dobre rojake, med katerimi sem preživel 2 meseca mojega življenja, ki bo ob mojih mladostnih spominih pač najlepši spomin mojih let.

Naj Vam vsem dobri Bog poplača ljubeznjivost, katero ste mi izkazali. Prosim Vas, da bi tudi Vi ohranili lepe spomine na moj obisk in da bi Vam ostalo neizbrisno zapisano naročilo ljubezni do domovine na zemlji in skrb za večno domovino, od katere naj Vas nobene zmotnjave, ne vabe, ne laži, ne nasilja naj ne odvrnejo, da se bomo nekoč v njej vsi zopet srečali in se združili brez ločitve.

Ernest Saksida

La gente joven se hace ilusiones y sueña con un futuro magnífico . . . Detrás de los estudios vislumbra la cristalización de sus ideales, reales o ilusorios, y si llegan a verlos convertidos en realidad, enseguida se asoman detrás de los ideales aspirados otras alturas que prometen aquel panorama anhelado, ya que, lo que se tenía hasta el momento en vista, al ser alcanzado, no cumplió lo que se esperaba . . .

Qué distinto es el hombre del animal. La bestia alcanza lo que reclama su instinto y ya no le preocupa el día siguiente. La hembra atiende a su cría por imperio de ese instinto, pero luego ya se olvida de su maternidad. El macho tiene sus períodos que determinó el Creador, cumple con el cargo de jefe de la grey, si las condiciones de su especie son de tal carácter, pero no conocen los animales angustias ni proyectos, ni ideales . . . No tienen otra misión sino servir al hombre para facilitar su existencia en el mundo y también como inmenso libro de la creación en el cual el hombre debe leer su eterno destino.

Esa inquietud vive en el alma. Todos los pueblos y en todos los tiempos, desde los trogloditas, que han dibujado sus divinidades en las cuevas, a través de civilizaciones primitivas y grandiosas reflejan la aspiración humana que levanta su confianza hacia el cielo, de donde espera ayuda, luz y redención.

Nos brinda la historia páginas gloriosas del progreso humano, hasta soñar con la posibilidad de la dicha completa en este mundo . . . pero la nación que soñó con la dicha completa en este mundo terminó siempre en ruinas. Han sobrevivido las pirámides a los faraones, y son sus monumentos mortuorios; querían el cielo en la tierra — sobre las espaldas de sus esclavos, los cuales, desconociendo la verdadera misión del hombre, doblegaban sus rodillas delante de los tiranos. Junto con su pueblo engañado y oprimido, han desaparecido, legando a la posteridad la enseñanza, de que al hombre puede dar la redención solo su Creador. Solo por el camino y el modo que indicó Dios, hay redención.

Las ruinas de Babel, Nínive, Nemfis, Atenas y Roma antiguos son otros tantos testigos e indicadores históricos, por donde el hombre debe buscar su redención.

CON TAL QUE SE TENGA SALUD . . .

suele decir la gente. Por cierto que es cosa importantísima la salud porque sin ella falta al alma el instrumento con el cual desempeñar sus talentos para servir a Dios y granjearse méritos . . . Pero cuando se considera la cultura del cuerpo como lo más esencial del hombre, se vive en un error.

Tolstoy, el gran pensador ruso, lleno de todo lo que se considera necesario para la dicha humana: tenía enormes campos, una familia sana, 45 años de edad y una salud completa, así que podía medirse en el trabajo con los paisanos en cualquiera faena, que pudo trabajar mentalmente las horas que quedaba, que gozaba de gran fama en la sociedad como escritor de libros famosos, pero con todo — no era feliz . . . ¿Qué le faltó?

Su corazón era demasiado grande como para poder llenarse en la posesión de bienes terrenales. Ni la salud, ni las riquezas, ni el cariño de su esposa y de sus hijos pudieron calmar las ansias de su alma, que buscaba la redención que los bienes terrenales no pudieron proporcionarle.

Cuando uno sufre dolores, es cierto que el malestar lo tiene tan embargado que, por momentos le parece, que con vencer esa miseria podrá ser feliz. Pero

cuando pasa el dolor, cuando la salud queda restablecida y pasa el mal físico, entonces comprende, que la pomposa propaganda de remedios no merece más que una compasiva sonrisa, pues lejos de gozar la dicha completa experimenta el vacío que solo quedó por un momento desapercibido. ¿Quién lo va llenar?

Riamonos, bailemos, gocemos, disfrutemos . . . decían los antiguos vividores griegos y romanos. Pero sólo los más groseros podían pasar por alto el dolor que atormentaba a su semejante. Sólo los brutos podían ser tan sensuales; y sólo en los momentos de embriaguez de su carne, no sentir la eterna verdad: molestia es la vida del hombre sobre la tierra . . .

Por eso todos los espíritus nobles buscaban donde hallar la llave, con la cual resolver el problema de la felicidad. Por eso vivía siempre en todos los pueblos la esperanza, la cual se alimentaba de la religión, verdadera o falsa, según el pueblo ha tenido la gracia de Dios.

EL PARAISO EN LA TIERRA . . .

Ya vimos que la salud es sólo una condición de la felicidad y no esencial. Tan es así que hay personas que sufren toda la vida malestares físicos y son más felices que muchas personas que gozan de completa salud . . .

Los bienes terrenos tampoco son esencia de la felicidad. ¡Al contrario! Más gente feliz hay entre los pobres que entre los ricos . . . ¡Sólo la miseria es desgracia, la pobreza no! ¿Y cómo remediar a la miseria?

¿Y la muerte, tan dolorosa por cierto? Este es el problema más difícil, y que siempre mantiene su amenaza sobre cualquiera de las esperanzas humanas terrenales . . . ¿Quién podrá redimirnos de su amargura?

Los materialistas, que no quieren admitir a Dios ni a la vida eterna, tratan de liquidar esta terrible enemiga de la felicidad terrenal con un gesto despreciable, pero . . . cuando ella golpea a la puerta quedan impotentes esos gestos para calmar a su víctima.

¿Cómo librar al hombre de las angustias terrenales? ¿Cómo proporcionarle la dicha que tan ansiosamente aspira? ¿Quién será el redentor? ¿Con qué revelación sublime despejará el cielo nublado de la felicidad humana?

Decía la serpiente en el paraíso a Eva: debéis de comer el fruto prohibido . . . Dios os tiene engañados con habérselo prohibido, porque no quiere que lleguéis a alcanzar el conocimiento completo . . .

¡La primera promesa del paraíso completo en este mundo! ¡Una mentira!

Decían los césares romanos y sus jueces a los cristianos: nada más que ofrendar a los dioses, y libres estaréis de torturas y la gracia del emperador os hará felices . . . Lo que no alcanzaron las falaces promesas debían conseguir los horribles tormentos . . . Algunos sucumbieron, pero, ¿qué miserable fué el cielo prometido por el torturador!

Los esclarecidos de los tiempos del renacimiento decían: la felicidad del hombre está en el progreso. La civilización mayor llenará todas las ansias del hombre. Cuando el hombre llegue a calmar todos los secretos del mundo será su felicidad completa y entonces verá que no necesita de ningún Dios ni de ningún cielo en la eternidad . . . ¡La misma mentira de la vieja serpiente! Muchos hubo, que escucharon tal promesa redentora, pero sólo los agraciados de este mundo, aunque numerosos en sí, pocos entre mi-

liones de seres humanos, pudieron darse los placeres que apetece su carne, su orgullo, su vanidad y su comodidad . . .

¿Y aquella inmensa muchedumbre que debe desempeñar el papel de la mula de carga, sobre los lomos de la cual puedan gozar los ricos y poderosos de este mundo? ¿Qué esperanza les queda a ellos? . . . pues también ellos llevan en su pecho un corazón ansioso de dicha y sin embargo deben servir en el papel de esclavos que reclama la felicidad de los superiores . . .

Mal redimidos resultaron por tal filosofía los privilegiados, pero humillados hasta la extrema servidumbre los millones y condenados a una eterna miseria todos los que prestaron oídos a la mentira del siglo esclarecido, que prometió la felicidad terrena . . .

¿DONDE ESTA LA REDENCION?

La masa de los pobres, de los desheredados, no podía más que mirar con rencor a los privilegiados. ¿Cómo podría ser la felicidad terrena privilegio de unos pocos, y la gran mayoría quedar desgraciada? En los momentos históricos, cuando falla la orientación sobrenatural en la gente se presenta siempre la antigua serpiente con las promesas del cielo en la tierra.

La mentira de los esclarecidos envenenó no sólo a aquellos que tenían alguna posibilidad de pensar en los placeres mundanos, sino que penetró también en las anchas masas, que sin embargo se vieron grandemente defraudadas. En su oscuridad, apagadas las estrellas de la fe, esperanza y caridad, en medio de miserias, sufriendo grandes abusos de los poderosos y ricos, agudizaron sus oídos al oír palabras de otro redentor, que prometía el paraíso en la tierra a los desheredados, a los explotados, a los esclavos . . .

El cielo eterno es una utopía, es un invento de los curas, es un producto de la mentalidad burguesa, que fabrica a los pobres, y, para poder mantenerlos bien sumisos, los sujeta con dioses que los ricos inventaron. No hay ni Dios ni cielo, ni alma ni dicha eterna, pero el cielo debe de realizarse en la tierra, y precisamente, porque la gente proyecta sus confianzas a la eternidad, se ve privada del cielo en la tierra . . .

¡Nada de eso! ¡El hombre debe fabricarse el cielo en la tierra! así sonó la promesa de la nueva redención, que brindó al mundo trabajador el judío Marx. "Hay que repartir las riquezas, hay que suprimir la clase de los ricos, hay que transformar al hombre, para que no tenga más egoísmo . . . Así podrá llegar al mundo aquella época feliz, en que no habrá ni en-

vidia, ni egoísmo ni amor propio, ni vanidad, porque todos serán iguales . . ."

¡Qué hermosa promesa! Sólo en los claustros, donde los religiosos tienen votos de pobreza y obediencia absoluta, han sido alcanzados los ideales, que prometió el manifiesto comunista . . . Solo allí, donde los monjes han renunciado a todas las cosas del mundo, para recibir en cambio las eternas; solo allí, donde se ofrecieron los más privilegiados de Dios — con absoluta renuncia a todo, para demostrar al mundo que la dicha no estriba en poseer los bienes terrenos, sino en renunciar a ellos — pudo ser realidad lo que se promete al mundo de los pobres bajo la condición: expropiar a los ricos y hacerlo todo propiedad común . . .

¿Dará con resultados prometidos tal redención? Para quién dejó de creer en Dios y en la justicia eterna, pero si tiene todavía un poco de sentimientos humanos, resultará un poco duro, aceptar el evangelio del odio, pues no otra cosa es la obligatoria lucha de clases, en la cual los proletarios deben exterminar a los demás . . . "No es digno del paraíso prometido quien no es capaz de matar a sangre fría a cualquiera, aunque sea su madre. . . si es enemigo de la nueva redención" . . . así suena el nuevo evangelio.

DOS REDENCIONES

Suponen algunos, que cuando la Iglesia de Jesucristo y el comunismo se abrazarán para la acción común, entonces, si, que quedaría resuelto el problema. ¡Qué hermoso sueño! Sería realmente lo ideal coordinar las dos grandes corrientes, la que trae la redención verdadera y la que pretende una ilusoria redención, material. Pero antes de que alguien tome esta posibilidad en serio, ha de conocer los móviles más profundos del evangelio del paraíso sobre la tierra. He aquí las palabras de Stalin, pronunciadas el 22/11 1937: "Nosotros consideramos a la religión como a nuestra peor enemiga. La lucha contra la religión debe ser mantenida intensamente, porque no se puede tener compromisos con la religión, cuyos fines son fundamentalmente opuestos a los nuestros. Entretanto es preciso cambiar nuestra táctica en la lucha contra la religión. Nosotros no hemos temido servirnos de violencia durante veinte años. Pero ahora debemos de adaptar medios intelectuales. Nosotros sólo habremos acabado nuestra obra, cuando la religión exista apenas como una leyenda de un pasado histórico. Tal debe ser nuestro programa".

Son dos evangelios tan distintos. Uno, que promete la dicha eterna, la cual hemos de ganar imitando a Jesucristo con renunciamiento; con aceptar la cruz recibiremos la paz en este mundo y al final el cien por uno, por todo lo que hemos abandonado o sacrificado por amor a Dios y al prójimo . . . Bajo la condición de amar al prójimo como a sí mismo . . .

El otro, al contrario, promete el cielo en la tierra, pero tan sólo cuando estén exterminados todos los "enemigos de la clase proletaria". Uno anuncia el evangelio del amor, el otro señala el odio como camino hacia la felicidad de la humanidad . . .

No pueden coordinarse ambos empeños para la felicidad del hombre.

Eso resulta imposible, pues el odio y el amor no podrían andar juntos jamás. El mismo manifiesto comunista y la marcha del comunismo por el mundo demostraron que no se queda con palabras, sino que el odio hizo su marcha triunfal en tal manera que no necesita demostrarse, como la teoría y la realidad van paralelas.

Ljubljana, capital de la Eslovenia. Desde el puente hacia la iglesia Franciscana. A la derecha el monumento de Prešeren, poeta esloveno. Este año se conmemoran 100 años de la primera edición de sus poesías.

A LOS PIES DEL CRUCIFIJO

contempla la humanidad los secretos más profundos de su destino. Unos días antes, el domingo de Ramos, gritaba todo el mundo "gloria, hozanna, bendito él que viene en el nombre del Señor" . . . Entonces, deslumbrados por los milagros, por su poderosa palabra, por su enérgico proceder contra los fariseos, lo miraban con los ojos mundanos que esperaban de él bienes terrenos: salud, protección, poder . . . El Viernes Santo cambia la escena. Lo ven humillado, lo creen impotente, por eso se vuelca toda la masa contra Él . . .

El hombre es siempre tan corto. Solo unos pocos alcanzan en todo momento a sobreponerse a los sentimientos del momento y compaginan las cosas en su totalidad. La masa se deja arrastrar a cualquier estúpido y contradicción que halaga sus pretensiones momentáneas.

Mientras veían en Jesús su fuerza milagrosa, depositaban en Él la esperanza de que él podría ser su gran caudillo, de que podría ser su rey . . . Es tan propio del hombre, dar precedencia a las cosas terrenas? Cómo hemos pues de extrañar, si el mundo moderno, decreído como es, deja de lado las cosas eternas que le parecen tan lejanas, y aceptan unas promesas del paraíso terreno como cosa más digna de tomarse en cuenta? Los problemas del alma entrarán en vigor recién luego de la muerte, pero los gustos del cuerpo se cifren ahora y las cosas se precisan en este momento . . .

Allí le vemos clavado en la cruz: de ello habla uno de sus discípulos dos días más tarde: "Nosotros esperábamos a que iba salvar el pueblo de Israel . . . Y ahora todo aquello . . ." Un fracaso completo le parecía a ese discípulo de Jesús su muerte ignominiosa, a pesar de las señales de su grandeza, manifestadas en las horas de su pasión y muerte . . .

El hombre quiere el paraíso en la tierra y por eso se deja tan fácilmente engañar cuando se le promete tal cosa. ¡No sólo Eva falló! Bien sabe el demonio, que por allí tiene el hombre su parte más flaca, por eso siempre viene con promesas de esta naturaleza, cuando existe probabilidad del éxito.

Jesús nos da la cruz. Nos quita los pecados, por eso ha sufrido, pero la cruz no quiere quitárnosla. Al contrario, pues muy solemne es su palabra de que "no puede ser su discípulo aquel que no agarra su cruz y no la sigue."

Con todo, por más contradictorio que parezca, Jesús le predijo ya a Nicodemo, que será elevado en la cruz y de que luego atraerá a todos . . .

EL HOMBRE SIENTE LA NECESIDAD DE SER REDIMIDO.

Es como el enfermo que sufre el malestar, pero no puede determinar en qué consiste. Aspira a la dicha y, desconcertado por las mentiras de la víbora, que siempre sigue su trabajo infernal, pretende la satisfacción de sus anhelos en las cosas terrenas.

Por allí vino la primera culpa y la primera deuda de la humanidad entera. Por allí viene la muerte atroz de nuestro mismo Redentor. Por allí venían, a través de los siglos las herejías, y por allí está desorientado también hoy todo el mundo, dispuesto a renunciar a su destino eterno, para gozar el paraíso terreno . . .

¿Dónde ha de estar ese paraíso tan arduamente apetecido? . . . Todos los impostores calculan con la cotardad humana. Si la trampa está bien preparada puede sacar el infierno la presa . . . Algunos años

y a veces hasta siglos puede quedar la humanidad sumida en las tinieblas del error, pero solo ata a aquellos que no son capaces de pensar con su cabeza.

La miseria del mundo, la pobreza de las clases oprimidas es un mal real, que reclama reforma, que llama al redentor, pero la redención que se necesita no ha de perder de cuenta también otros males, que atormentan a la humanidad y que con dejarles de lado, no quedan todavía resueltos.

¿Quién podrá librar a la humanidad de la miseria, si no transforma al hombre para que no sea miserable?

¿Cuándo dejará de existir esa clase de gente, de la cual dice Jesús: a los pobres tendréis siempre entre vosotros? ¿Cuándo llegará aquella época, en que todos los hombres serán iguales?

Pero no son éstos los problemas más arduos. Iluminado el hombre con fe eterna y armado con la caridad halla siempre el modo de arreglarse. Si se deja guiar por el odio, entonces tropieza ya en este punto con escollos insalvables.

Lo que reclama una redención real y sólida es el dolor. Por más que se haga al mundo "paraíso", atormentará a la gente infinita serie de dolores. ¿Quién les dará el premio? ¿Quién explicará su sentido?

Los dolores de muela, de cabeza, las fracturas de huesos, los dolores de la maternidad . . . Y que diremos de los tormentos morales, que sufren y sufrirán las madres, padres e hijos . . . ¿A dónde ha de ir todo aquello? ¿Qué solución le tienen los constructores del paraíso en la tierra.

¿Y finalmente las angustias de la muerte? Abandonar la tierra, sin haber ni siquiera llegado un solo momento a poder decir: soy feliz . . . Tener que abandonar todo, perder a sus seres más queridos . . . para siempre . . .

¿Cómo puede tomarse en cuenta una redención, cuyo programa ni abarca, ni resuelve en nada los problemas de tal trascendencia y de tan universal importancia?

LA CRUZ REDENTORA DE JESUS

es la que redime al hombre en su totalidad. En el amor hacia los hombres ha documentado Jesucristo la sublime verdad de la fraternidad universal de todos. El único modo pues, de establecer en la tierra la vida tranquila, en la cual no habrá abusos, es amar al prójimo como a sí mismo. Estar dispuesto hasta dar la vida para los demás, como dió Jesús la suya para redimirnos, es la base en la cual el más arduo problema social halla solución.

Meditar a los pies del Crucifijo la oración del Padrenuestro, en la cual depositó Jesucristo su programa social, es desterrar de su corazón el odio, el egoísmo, la envidia y hacerse generosos para con los que tienen necesidad . . . No diga nadie, que estas son solo palabras. En lugar de hacer revoluciones, sembrar odios y rencores, hay que hacer leyes que hagan deber lo que sugirió Jesús con su palabra y su ejemplo, y ¡bien pronto veremos qué programa es capaz de rendir mayor bienestar! . . .

La igualdad no será realidad jamás, porque el hombre no es como las monedas, todas del mismo tamaño, peso, figura . . . Las variedades, que Dios quiere que existan para mayor mérito de los que así tenemos oportunidad de ejercitarnos en las virtudes, solo pueden ser niveladas para el bien común en la base de la verdadera caridad.

Así resuelve Jesús en la cruz el problema social, y es la única solución que ennoblece al hombre. No nos promete el paraíso en la tierra, pero nos prometió la paz, aquella paz en la cual podremos hacer bien a los demás y ganar la dicha eterna para sí.

La cruz nos resuelve también el problema del dolor. Es el "varón de los dolores", que voluntariamente aceptó el sufrimiento. Bien podría El satisfacer por nuestros pecados con una sola súplica suya, pero quiso, además de darnos una idea adecuada de la malicia del pecado, que obligara a Dios misericordioso a un castigo tan duro para con su propio hijo, darnos también un ejemplo para imitarle en los momentos en que nos toque el deber de sufrir.

En el concepto mundano el dolor es una molestia estéril, que ha de evitarse hasta el máximo posible... La cruz de Jesucristo, al contrario, nos enseña, subrayada con sus palabras, que el sufrimiento es aquel fuego, que derrite en nosotros lo imperfecto y nos transforma en la semejanza con nuestro Redentor y modelo, pues no hay otro modo más sencillo para hacernos semejantes a Jesús, sino sufriendo. Cuando llegue el momento de presentarnos al eterno juez será lo más importante el haber alcanzado en algo la semejanza con Jesucristo. Ya que por el camino de las virtudes quedamos siempre tan atrasados, podemos adelantarnos por el camino del dolor, que Dios mismo se encarga de mandarnos... Abrumado pues el hombre bajo el peso del dolor físico o moral, levanta su mirada al Crucifijo, y las amargas lágrimas se convierten en gran consuelo. Sólo la Cruz redentora puede irradiar un bien tan sublime, sólo la cruz puede darnos la llave, para comprender el porque del dolor. Por ella hemos recibido el perdón, por ella nos llega el mayor instrumento de los méritos eternos.

El golpe que más fatalmente hiere al ser humano es la muerte. El paraíso terreno, prometido por la mentira infernal, esquiva astutamente el interrogante que le pone la muerte... ¿Que se termina con ella todo? ¿Podrían conformarse con respuesta semejante aquellos que han gozado algo en el paraíso terreno! Pero son ellos mismos los que más duramente reciben el golpe mortal... Los mártires de la vida, siempre deshereedados... ¿Cómo podrían admitir todavía que al llegar el fin de la vida, han de desaparecer, sin haber gozado ni un solo momento lo que con tanta ansia aspiraba su corazón sin cesar?... ¿Qué desesperante resultaría el paraíso terreno y la redención para esos!

En aquellos momentos angustiosos es sólo la cruz, lo que puede infundir consuelo, y que resuelve al hombre el enigma más difícil...

"Padre en tus manos encomiendo mi espíritu" fue

EL REV. P. GASPAR CANADA. Se despidió de nosotros, partiendo a Roma con misión especial de su Orden Religiosa.

15 años vivió en la Paternal, donde conoció lo bueno y lo no bueno de los eslovenos y nos tomó cariño, que demostró en todo momento con su proceder, con el cual ha ganado el título de "Protector de los eslovenos".

Le deseamos muy feliz viaje y un porvenir lleno de méritos y frutos apostólicos.

Eslovenos Agradecidos.

EL P. JUAN HLADNIK estará ausente en los días 14 — 16 de abril por los ejercicios espirituales.

BIRMA bo 4. maja dopoldne na Paternalu. Pripeljite otroko na Velikonoč ob 15.30 na Paternal, Paz Soldán 4924.

la última palabra del Redentor en su pasión... Hoy mismo estarás conmigo en el paraíso, aseguró al buen ladrón... Hasta todos llega extensiva esta palabra consoladora. La cruz en la mano del moribundo lo consuela a él, y da esperanza a los que quedan, porque detrás de la cruz del Redentor se abre la eternidad, se abre el paraíso celestial, donde nos reuniremos con los que hemos querido y que nos han amado...

Encima de todo eso, que queda aliviado precisamente en la luz que irradia la cruz de Cristo, sobrevienen las abrumadoras pesadillas que roen el corazón de quien traicionó en su vida a su Dios, a su propia conciencia, a su deber... Ojalá, que no resulte el ladrón de la izquierda, sino el de la derecha, semejante a éste en su último momento, implorando misericordia divina y perdón de sus pecados.

Un beso al crucifijo, una súplica de perdón a quien tanto ofendió, y la desesperación que atormentaba el alma, conciente de su culpa, quedará disipada. La mano del ministro de Jesucristo, quizás despreciada anteriormente, quizás hasta perseguida, derramará con un solo gesto, la reconciliación que emana de la cruz.

No hay otro programa social que aquel del Redentor del Viernes Santo. No hay otra solución de los problemas de la miseria humana que la cruz de Cristo y no hay otra llave, que pueda abrir la puerta a la felicidad, que en balde busca el hombre en esta vida, pues sólo la hallará en el cielo, la puerta del cual le abrirá la cruz Redentora.

Todo lo que va contra esta cruz, que va sin ella es estafa infernal...

El mundo es y quedará el valle de lágrimas, pero apoyados en la Cruz se lo atraviesa con facilidad y se llega hasta la dicha tan ansiosamente aspirada.

V Ajdovščini je zaspala v Gospodu 17. 6. 1944

† Marija Batič, r. Polanč stara 59 let, po dolgi in mučni bolezni.

Tukaj žaluje za ljubljeno materjo sin Albert, ki ima mehanično delavnico v Darregueiri FCS.

Maša za rajno bo 13. aprila pri sv. Rozi ob 12 uri.

ZA † ANDREJA LAH bo sv. maša na Avellanedi 13. aprila ob 10 uri z žalnico, na Manuel Estevez 630. kjer je tudi rajni tolikokrat pel pri sv. maši.

Sveta maša za osmi dan njegovega pogreba je bila pri sv. Frančišku v Kordobi, v isti cerkvi in pri istem oltarju, kjer mi je rajni Andrej poslednjič stregel pri sv. maši, pred dvema leti.

POPRAVEK. Pomoteni so bili v osmrtnici njegovi osebni podatki. Rojen je bil 1. 1911, umrl je pa 16. febr. 1947.

Janez Hladnik

Na Dock Sudu je zatisnil za vedno oči

† Josip Jurič, star 68 let.

Doma iz Donjega Dolaca pri Splitu je ustanovil vzoren krščanski dom s poznano rojakinjo Filomeno rojeno Počkar, doma iz Ravnih pri Štjaku.

Za rajnim žaluje žena, hčer Marija, sin Ivan ter tašča Ana Počkar.

Pred 4 leti pa je v cvetu let zapustila ta svet hčerka Anica.

Pogrebne obrede in žalne maše so bile opravljene na Dock Sudu.

V ČEDADU je umrl 8. dec. prijavljeni župnik EUGEN DORBOLO iz Prosnika blizu Breginja, kjer je bil župnik 41 let. Doma je bil iz Šenpetra ob Nadiži.

ZA VELIKONOČ bomo imeli nekatere akte prav za Slovence na Veliki Četrtek in na Veliki Petek na Avellanedi (Man. Estevez 630) ob 17 uri.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Zaželel sem si nekaj planin, prav takih, kot so naša slovenska. Toda doli na argentinski jug je malo predaleč. Posebno pa, ker me je pot vodila v Kordobo. Zatorej sem hotel planine poiskati kar tamkaj.

Kordobske planine že mnogi rojaki poznajo. Alta Gracia, Cosquin, La Falda, Capilla del Monte, La Granja, Ascochinga, Río Ceballos, Pan de Azúcar, so že splošno znani kraji in kadar je leto kaj deževno je tam najti mnogo podobnega našim krajem, tako po Primorskem kot po Kranjskem ali Štajerskem. Če je leto suho, je pokrajina preveč pusta. Jaz sem si pa zaželel nekaj gorske samote, katero sem mogel najti v naših gorah v Kanjevcu ali v Hribarici, tik nad Trento pod Triglavom.

V vročih dneh kordobskega sonca, ko sem pogledal, kako se imajo naši rojaki po kordobskem Krasu in Vipavi in drugi, raztreseni po drugih delih mesta, sem pomislil tudi na naše rajne. Našel sem rajno, sestro Nilo v grobnici "de Josefina" pri sv. Heronimu pod št. 1651 . . . Dve leti je minilo 25. marca, ko je zapustila solzno dolino: ob mojem zadnjem obisku v Kordobi sem jo pustil na bolniški postelji . . . cvetko, katero je božji vrtnar tedaj že imel odbrano za božji vrt . . . Tako naj bi pač vsak zemljan mislil na večne stvari kot dobra sestra Nila, ki je v bolnici vsem sobolnikom dala zgled vdanosti in tudi srečne smrti . . . Tamkaj pri sv. Heronimu je našla svoj zadnji dom. Tamkaj sem v imenu vseh rojakov, kateri so jo poznali, zmolil za pokoj njene duše . . . Pa kdo bi pač mogel podvomiti, da ni njena plemenita duša odhitela naravnost na večne vrtove . . .

Tudi v Calero so pohitele moje misli, kjer sem poslednjič obiskal prijatelja in rojaka Andreja Laha, kateremu je tudi tujina zapisala usodo kakor jo odmeri mačeha pastorkom. Upal je, proti upanju je upal, a vendar si ni delal nobenih iluzij . . . Saj je vedel in verjel kot veren kristjan in globok v svojih mislih, da smo na zemlji vsi le popotniki . . . Zato je ravnodušno gledal bodočnosti nasproti . . . Še več: s skrito radostjo v srcu je čakal, kdaj pride dan odrešenja . . . Moral se je spet zateči nazaj v sanatorij Santa María, kjer je tudi drugim delil isto veselje, katero je sam v svojem srcu nosil . . . Upal sem, da ga bom tudi ob tem obisku našel in preživel z njim ure tolažilnega pomenka . . . Pa se je zgodilo, da sem mu v ravno isti cerkvi, pri Frančiškanih, kjer je bil poslednjič pri moji maši, opravil osmi dan za večni pokoj njegove duše . . . Tudi bolni so me čakali in ko je bilo, v naglici pač, vse to opravljeo, sem zvedel: danes popoldne gre kamjon na Pampo de Achala . . . Tja sem se namenil, da v gorski samoti pozabim za par dni mesini trušč in da najdem prijetnega hlada.

VIŠE IN VIŠE . . .

Zabrnem je kamijon in se pognal tja mimo tovarne avijonov in mimo Carlosa Paz, po lepi asfaltni cesti, katera vodi skozi Cosquin v La Falda, La Cumbre in dalje proti Cruz del Eje in v Riojo.

V Carlosu Paz smo krenili proti jugu. Po lepi dolinici, ki je že kar polna lepih vil in letoviških naselbin, smo jo gnali vse dalje. Na levi so nas pozdravljale planine, ki se vlečejo nad Alto Gracijo, na desno pa nas je vlekla Pampa de Achala. V ostrih ovinkih se vije cesta v vis, spet utrujena klanca, pade za nekaj streljajev, a takoj se spet požene kvišku. Kilometri beže mimo. 55, 66 . . . vse naprej, beže kilometerske številke, toda observatorij nad Alto Gracio se ti posmi-

ha iz svoje negibne točke, češ: popotnik si samo in čeprav hrotaš in zavijaš, kot da bi hotel sam pred seboj pobegniti, je tvoje delo prazno . . . V večnosti groč, na Čakaillo ali k sv. Heronimu ali pa k sv. Križu . . .

Observatorio, Bosque Alegre, San Clemente . . . Rojaki, kateri so bili v Alto Graciji vedo kod je to in če je komu dana prilika, da pohiti v kordobske hribe za počitnice, kar v Alto Gracijo naj jo mahne in pravi čas naj se priporoči rojakom, ki imajo tamkaj tudi gostoljubno streho pripravljeno za kako deseterico rojakov . . . Kdor ima pretežke noge, da bi hodil peš, pa za nekaj grošev lahko konja najame, pa bo na konjskem hrbtu jadral na observatorij, od koder bo lahko gledal na Pampa de Achala, kamor sem jaz tisto popoldne hitel . . .

Daleč pod nami je ostala nižina in z njo tudi vročina . . . Kar nič drugače ni bilo kot da sem poiskal jopico in si jo del na rame. Med tem je rasel gorski masiv sivih skal, za katerega je hitelo večerno sonce. Pod strmimi a sivimi skalnatimi stenami je zableselo belo zidavje pod rdečimi strehami. Še parkrat smo zavili sem in tja po vijugasti cesti, pa smo bili v hotelu "Copina".

Tamkaj se cesta požene strmo v breg. Po ostrih ovinkih, čez mostove, med divjimi prepadi se romantično vije cesta, kakor malokje, vse višje, brez konca in kraja. Pred seboj vidiš strme pečine in meniš: pridemo tam do viha, pa je gotovo. Prav tam, kjer je bilo pred teboj najvišje, se znajdeš kmalu, ali motiš se, če meniš, da se bo pred tabo odprla ravna cesta. Znova zraste pred teboj stmo bregovje, v katerega se zareže cesta in te nese višje in višje čez peneče se slapove. Če bi človek bil sam, bi se res kar nazaj obrnil, utrujen tega pogleda, ki te vedno znova razočara, toda naš voznik, ki je to pot prevozil že sto in stokrat, je gnal dalje, dokler se ni cesta stegnila. Med tem je pa ugasnil dan. Samo malo sledu je bilo še za sončnim zatonom, pač pa je boječa luna narahlo pobožala čez goličave, katere so se pred nami odprle. Doli pod cesto so zablestele luči hotela Condor, kjer je naš voznik imel nekaj oprava.

Tesno smo se zavili v plašče in jopiče. Kar neverjetno bi se zdelo človeku, da je mogoče v tako kratkem času doživeti tako velikansko spremembo temperature. V Córdoba smo curljali v potu ob 5 uri; ob 8 uri na Pampi de Achala pa trepetali mraza . . . Seveda, saj je Pampa de Achala tako visoko kot Kredarica pod Triglavom, čez 2200 m.

Še lep kos pota je bil pred nami. Slednjič se razcepi cesta. Glavna gre dalje na Cura Brochero in Mina Clavero, Villa Dolores in še naprej v San Juan; za desno cesto pa pove velik napis: Colegio Franciscano, Colonia de Vacaciones. Ljudje pa rečejo "La Ventana" . . . Skozi več pregrad smo si morali odpirati pot. Estancia Santo Tomé, San Alejo . . . se je bralo na deskah, v luninem soju je temnela zelena pampa in se blestele luže, katere je pred par dnevi natočil obilen dež.

DOBER VEČER

Še 10 km je pota do kolegija. Slednjič se je cesta obrnila nizdol. Napeto sem gledal, kdaj bodo zablestele luči, toda sama tihota in tema je vladala v globeli pod nami. Šele ko smo bili na vratih, so lahke sence prvega luninega krajca nakazale, kje stoje poslopja. Hišna elektrarna je odpovedala, ura je bila že

skraj 10. Menili so, da tisti večer nihče ne pride, zato so šli že k počitku.

Toda kmalu je hiša zaživila. Od ene strani je prišla sestra Alojzija. Za njo ješla svojo sestro Rozo. . . . Kaj se res prišli že nocoj, gospod Janez. Smo mislili, da pridete šele jutri . . . Kar takoj je bila vsa hiša na nogah in še malo, pa je bila tudi topla večerja na mizi . . . Seveda, v dolini, v času vročine, se zdi marsikomu odveč beseda "topla večerja" . . . Toda na Pampi de Achala, kadar si nastorj skušaš ogreti mrzle roke v luninih žarkih, pa dobro čutiš, da je boljši gorak čaj kot hladno pivo . . .

En košček slovenskih planin sem našel tam. Že tisti večer sem jih čutil ob domačem pomenku z dvema slovenskima sestrama. Sestro Alojzijo sem spoznal ob mojem obisku na Pampo pred tremi leti, sestro Rozo pa poznajo vsi Slovenci v Buenos Airesu, kjer je več let delovala med našo mladino . . .

Kaj je z našimi Paternalci, kako je v Villi Devoto, pri sv. Rafaelu, kjer je sestra Roza tudi več časa delovala . . . Kaj vem iz Formoze in posebno pa kaj od doma . . . Pač bi preje sveča dogorela kot bi nam pošla beseda, zato smo rekli lahko noč, jutri bo maša ob 8 uri.

LA VENTANA

Pampa de Achala je visoka planota, ki je kakih 25 km dolga in kakih 16 km široka, visoka pa 2200 m. Na severu se dvigajo še više "Los Gigantes", na jugovzhodu pa je Champaqui, kateri dosega višino našega Triglava. Pampa je mestoma krasno zelena, posebno letos po izdatnem dežju, a večji njen del je gola skala, nad katero se vlečejo več ali manj široki jeziki zemlje. Ob robu na vse strani pa so tisočletja zglodala njeno obočje, tako da so ostale ostre strme pečine, katere dosega višine Pampe, med njimi pa pada svet v globeli, po katerih beže nizdol potočki. V eni takih vdorin, obkroženi od 50 do 100 m visokih stžcev, je zrastle skromna naselbina, ki je danes šola za tamkajšnje hribovce, a vodijo jo pa naše sestre.

Ko se je zdani, se mi je takoj nudil diven pogled. Prav kakor na Kredarici, kjer je zasivela pred mano triglavska stena, vsa gola, nad njo pa svetla luč . . . V žarkih vzhajajočega sonca so žarele jutranje meglice, pod njimi pa vse naokrog venec strmih pečin . . . Kako bi pač človek vzdržal, ne da bi pohitel tja gori s skrito željo, da bi iz višine objel krasoto slovenske zemlje . . . Kot bi trenil sem bil na red. Zagnal sem se v reber, toda kmalu sem pričel plezati, sem bil na vihu . . . Le pogled tja po daljni Pampi, ki živahno zeleni in tja doli v nižino, ki je še zavita v jutranjo meglo . . . Pa kaj bi sanjal. Saj vem, da ne bom videl bistre Save, ne ljubljanskega polja, ne cest, ne lepih slovenskih vasi in ne šmarne gore . . . Le pod mojimi nogami je čemela skupina zgradb in petelin je prepeval svojo jutranjo molitev . . .

Tedaj je zapel zvonček in me poklical k sveti maši. V naglici sem še premeril okoliške skaline, na katere bo vredno pohiteti . . .

V kapeli so me čakale sestre in še kaka druga oseba. Je krasna kapela, skromna zgradba. Iz skal, ki jih je na mestu dovolj, prav okusno zgrajena. Kolegij je ljudska šola za hribovčke. Iz cele Pampe de Achala pripeljejo stariši svoj naraščaj za velikonočne praznike. Tako se nabere kakir 50 deklic in toliko dečkov. Z eno skromno oblekco, s kakimi copati, kako revno srajčko . . . Nekateri so res siromašni, drugi so pa tudi "umazani", kakor se povsod ljudi najde, ki so bogati takrat, kadar se bahajo, kadar je treba pa kaj

Un idilio de la primavera en Eslovenia. En el fondo se ve el antiguo convento cisterciense (1160) que quedó en ruinas al terminar esta guerra.

dati, so "morda še bolj siromaki kot drugi" . . . Zanje je to čisto enostavna stvar, toda ni pa tako enostavna za sestre, katere morajo za te otroke potem skrbeti 9 mesecev, jih hraniti, prati, oblačiti . . . in seveda tudi vzgajati, učiti in strahovati . . .

Kolegij je ustanova kordobskih frančiškanov. Dva od glavnih delavcev, P. Liqueño, ki je ustanovitelj in P. Nogal, njegov naslednik, sta že v večnosti. Sedaj je postal čas za to ustanovo radi velike draginje še bolj kritičen. Upravo vodi po smrti P. Nogala, ki ga je Bog pred 6 meseci odpoklical, P. Bustamante. Država pripoveda le nekaj malega, vse drugo morajo dati dobri ljudje in tega je treba mnogo. Takile hribovčki, mnogi od doma sestradari, jedo kot kosci, toda odkod vzeti mesa, krompirja, moke, . . . za sto lačnih ust. Ceo diva je treba pripeljati iz doline, kajti na Pampi ni nikakega drevja . . . Božja previdnost najde tudi za te potrebne siromaške otroke, da se ob koncu šolskega leta vrnejo domov ne le bolj učeni in modri in bolje vzgojeni, temveč tudi bolj — debeli . . .

KAM PA SEDAJ

Te dneve se šolsko leto še ni začelo, zato je otrok bolj malo. Pred kratkim so odšli tisti, ki so "colonia de vacaciones", ostala sta pa še dva, ki sta bila pri maši strežnika, potem pa seveda takoj tudi moja prijateljca in spremljevalca . . .

Kar takoj sta me vzela v roke. "Gospod, kam?", pa sem takoj zvedel, kam bo treba: La Cancha del Sapo . . . La Bota . . . La Ventana . . . El Cerro de la Cruz . . . el Cerro de doña Rosa . . . la Quebrada del Indio . . . Tres Arroyos . . . la Gruta . . . el cementerio . . . el nido de carancho . . . Tres Picos . . . El Dique . . .

To bi bilo za mesec dni če bi človek mogel . . . No, pa je seveda v otroških ustih vsaka reč malo pretirana, tako da smo v petih dneh, vsak dan z dvema sprehodom, videli vse in še kaj novega odkrili . . .

Prvi pogled pokaže mogočne dimenzije. Zdi se, da so pečine, ki obdajajo zavod, cele gore, toda kadar pa se poženeš v breg, si na vihu predno se pošteno spehaš. Pa če prav višina ni taka, kot bi si želel, vendar najde vsak ljubitelj planin dovolj takega, da bo poskusil svojo spretnost, pa tudi tvegati svojo glavo, če ga bo volja. Če se naveličaš plaziti po strnih pravevih in prečkati prepade, se pa lahko vsedeš in premetriš daljno obzorje, pa boš že zapazil kje kako "vrano", ki bo nemara postal mogočen jastrebn "aguilucho", če ne morda celo kondor, ali kak drugi "pometač mrhovine" na Pampi. Če se poženeš dovolj rano zjutraj, da ujameš sončni vzhod, doživiš vsa lepota jutra v slovenskih planinah in če te je volja meriti sončno pot tedaj, ko se poslavlja od dne, tudi lahko skočiš gori na Cerro de la Cruz . . . če ti ni dovolj,

gledati kar izpred kapele, kako tone sonce za daljnimi andskimi gorami.

Pa mi je bilo dano tudi, da so se usule strele in je odmeval grom od pečine do pečine, pa še mrzla megla nas je zavila kot v vlažno zmizlo volno, da so odreveneli prsti in se mi je zdelo da je vseh vernih duš dan . . . Vsega sem doživel v 5 dneh, ko sem ubežal dolinski vročini in mestnim skrbem, da sem se resnično oddahnil in razvedril . . . ne da bi vedel kaj se v dolini godi, kajti niti radija nisem hotel poslušati.

PLANINSKI RAJ . . .

Zaključeno palico v roki . . . V gostih čredah se pode ovce, le zvončkov ne čuješ, kot so prazvanjali po naših planinah. Kolegij ima sicer svoj svet ograjen, toda lese so navadno odprte in je pampa, posebno pa kolegij, kraj prave zlate svobode.

Kdor bi o tem dvomil, naj vpraša hišnega časa . . . ljubeznivega sivčka, katerega najdeš včasih ure hoda od hiše, a drugič pa zopet v obednici, kjer mu njegova oslovsko modrost pokaže, kaj bi lahko pospravil, posebno za kruh se boji, da ga ne bi morda kaka žlobudrava kokoš ne onečedila . . .

Še bolj pa je bojda svobodo izrabila zvita telica; kdo ve če ni imela željo, da se kaj kuhinjske umetnosti nauči . . . Kar v šrambo jo je mahnila, kjer je našla nekaj tako dobrega da je kar vse pospravila, a v zameno je pustila torto, kakršno zna peči . . . Otroci so bili pa tiste nedelje brez slaščice . . . Prav pa jim je le prišla šola, ker od tedaj so znali vedno zapirati vrata . . .

Krava je pa svobodo spet po svoje porabila. Je že kje slišala, kar je seveda res, da je mnogo ljudi, ki so slabši kot žival, ker mislijo samo na telo, na dušo in na Boga pa čisto pozabijo . . . Ta krava je mesto tistih šla v cerkev in se ji je tako lepo zdelo v božji hiši, da se je tam tudi vlegla . . .

To vam je dežela zlate svobode, a ta svoboda se tako razumeva, da je sama neumna žival po živalsko ume, ljudje pa vsi po človeški pameti, ki pozna vseh deset božjih zapovedi. Ta mni treba ne ključev ne ključavnic, ne policaja, ne birača. Hribovci imajo nemara res kaj tistega, ki se imenuje komodnost, pa pravijo: je že božja volja taka, da smo revni . . . pa so zato radi tudi leni. Toda hudobnega človeka, tatu, razbojnika, zahrbtnega pa ni, ne med velikimi ne med malimi . . .

Tisti, ki na jeziku nosijo "zlati svobodo" največkrat ne mislijo svobode, ki je v tem, da človek svojo dolžnost svobodno vrši in božje postave z veseljem spolni . . . Drugačne svobode sploh ni, temveč more biti le razbrzdano, katero si spridenci želijo . . . Zato pa pred takimi ni varna nobena stvar, ne žival, ne denar, ne poštenje, ne nedolžnost, ne otrok, ne ženska . . . Pa če je še več ključev in ključavnic, ne bo varnosti in miru . . . To je pač svoboda "prosvetljenega človeka", kateremu Boga ni treba, ne verske vzgoje v šoli ne doma, ne Cerkev, ne farja, ne nun, ne terciark . . . Kadar bo vse to odpravljeno, tedaj bodo pa nebesa na zemlji . . .

ŠE EN DAN NA PAMPI

Iz nevihte, bliska, groma, strele in naliva se je izmaličil eden tistih pustih dni ko se zavali gosta megla nad vso pokrajino. Zažvižgal je veter okrog vogla; tulilo je med pečinami in megla se je divje podila . . . Človeka, ki tega ni nikdar videl, je kar strah; jaz sem pa doživel prav med tem enega najlepših spo-

Un recuerdo del casamiento Fujs - Gjorek en Lanús Oeste.
Ženin, nevesta, stariši in najbližji sorodniki ter svatje.

minov. Nič zato, če me je v noge zeblo in so mi bili prsti plavi . . . Saj v dolini se prav ta čas pariyo ljudje v soparni vročini pasjih dni . . .

Pa tudi veter se je utrudil, ali pa nemara zato ponehal, ker je meglo pomedel. Naslednje jutro se je spet sonce tako veselo prismehlalo, in razlilo svoj nasmehek čez vso Pampo, da so nas skalnati govci skoro objeli, tako blizu so prišli v jasni planinskega jutra.

Še enkrat sem pohitel na "Cerro de la Cruz". Daleč doli pod nami je vstajala iz meglenih cunj Pampa de Pocho, še dalje tam tvorijo obzorje andska predgorja, tik pod nami pa se reže strme globeli iz katerih beže še poslednje megle, ki so se menda tam skrile pred vetrovim ravalom . . . Carlito in Bolido, moja zvesta spremljevalca, sta sicer še malo zaspano gledala, toda nista hotela zgubiti tega mojega zadnjega sprehoda v "planine" . . .

Zares košček planinske zemlje, kakor da bi se znašel nekje na Hribarici, ali v dolini Trenti ali ob sedmerih triglavskih jezerih ali v Kanjevcu pod Grintavcem . . . Tiha samota vsepovsod, kamor se ne sliši zgubljeni zvok udarca ali besede, petelinovega petja, kurjega bahanja ali kravjega mukanja, ki prihaja iz "Ventane" . . . Če bi bilo kaj vrednega drevja, bi bil to res najbolj krasen kraj . . . Samo neko krivenčasto drevo, ki mu reko "tabaquillo" boječe pokukava iz kake globeli ali izza pečine v kaki grapi . . .

Morda se bo pa našlo kako drevo, ki bo kljubovalno uspešno tisti gorski višini . . . Če je sestra Lojza uspela vzgojiti tako krasno solato, zelje in celo krompir, če pridela krasnega cvetja za okras oltarja, potem je pač verjetno, da se bo dobila tudi kaka brina ali borovec, ki bo kljuboval tisti gorski klimi.

Še enkrat pogledam doli v kolonijo, kjer rdijo strehe in sive stene . . . Kaj se bliska tamle? . . . Sestra Raza "deva perilo sušit" . . . Kakor planinski sneg, tisti beli svišč, se je svetilo . . . Koliko opravka imajo v dolini gospodinje in perice, da ohranijo perilo belo, tu v gori ga pa planinsko sonce tako krasno obeli samo, brez nobenih umetnih pridakov . . .

Tedaj sem razumel, zakaj v nobeni cerkvi nisem videl tako krasnega cerkvenega perila kot v planinski kapeli Pampe de Achala . . . Bolj visoko je, bliže Bogu je, zato tudi v planinah marsikdo najde Boga katerega v dolini ne more spoznati; zato so pa tudi hribovci bolj verni, ker čutijo kako majhen je človek med gorskimi velikani, nevihtami in grmenjem . . . Zato so pa tudi bolj poštenji in če tudi žive v skromnosti, bolj zadovoljni kot domišljavi dolinci i i i

Feliz Aleluya

¡Una mañana fresquita!... Apenas si se divisa todavía alguna estrella, pues la luna brilla en todo su esplendor, pero desde el horizonte ya se filtran los primeros vestigios del sol naciente. Es todavía muy temprano pero la gente es hoy muy madrugadora, conciente de la palabra de Dios, que asegura gran merito a los que se levantan antes de la luz y la corona a los que velan...

Por cierto que el Sábado de Gloria, el último día de la cuaresma, ha de hacerse realidad la vigilia. Si en las cosas terrenas vale: "A quien madruga, Dios lo ayuda", con más razón en las espirituales, y por cierto en el Sábado de Gloria, día de la luz, cuando, anticipándonos a la Resurrección del Señor, celebramos su triunfo sobre las tinieblas.

Así es que, de noche todavía, ya se animaron los caminitos solitarios que conducen de las casitas desparramadas por la lomas y valles hacia la parroquia, que espera hoy silenciosa, no como acostumbra los días festivos, cuando despacha su invitación sonora con las potentes campanas hasta la última aldea, hasta la más arrinconada casita...

Hoy guardan las campanas todavía el silencio sepulcral, en el cual se cerraron el Jueves Santo, al canto canto de gloria.

Como un arroyito aumenta recibiendo nuevos afluyentes, así va creciendo el caudal de la gente que afluye de los senderos hacia el camino principal y corre luego hacia el santuario, hoy tan sombrío y silencioso.

Sólo en la plataforma delante de la entrada hay vida. Una poderosa fogata arde allí, prendida no con un fósforo sino con la chispa, sacada a la piedrita de silicio.

Esta es la llama, que habrá de convertirse en el fuego sagrado, con el cual tendrán que prenderse los fuegos en todos los hogares de la parroquia. De una sola chispa, sacada a la piedra dura nació esa fogata, y de ella, una vez bendecida, se transmitirá el fuego hasta la última choza de los fieles, para simbolizar así la misericordia de Dios, tan grande como para sacar fuego de una piedrita fría y tan universal que quiere alcanzar hasta el más pequeño de los redimidos.

Oscuros y fríos esperan los fogones.

Están esperando para que les llegue la bendición que reza el celebrante sobre la fogata:

"O Dios, que por medio de Tu Hijo, que es la piedra angular, encendiste el fuego de tu amor en el corazón de tus fieles: santifica este fuego que hemos sacado del pedernal para nuestros usos y concédenos que de tal modo nos inflamemos en deseos de los bienes celestiales en estas fiestas de Pascua que merezcamos llegar con la pureza del alma a las solemnidades de la luz eterna".

Todavía sigue rezando el sacerdote "...para que nos inflame e ilumine con el fuego de tu claridad... dignate iluminar nuestros corazones y sentidos... ayúdanos a rechazar los dardos encendidos del enemigo y alumbranos con tu gracia celestial..."

Mientras tanto amaneció. La gente asiste piadosamente a la ceremonia de la bendición del fuego. Luego sigue una alarma general. Pues ya se impacientan los mocitos, armados con un poderoso hongo seco atado a un alambre. Si no fuera por la firme autoridad del viejo sacristán, se armaría allí una pelea formal, pero el respetable cuidador de la iglesia impone regla entre los pibes, para que ordenadamente prendan el fuego... Luego sí que sigue una carrera, pues es cuestión de honor y de capacidad, quien llegue primero.

En casa ya espera la patrona. Todo está listo. El combustible espera la brasa del fuego sagrado, las ollas están en su lugar. Las casas menos distantes tienen el fuego ya a las 7 h. Pero las últimas aldeas, a dos horas de camino, allá lejos, oven antes el solemne "gloria", cuyas melodías traen las harmónicas campanas al interrumpir su silencio lúgubre del Viernes Santo cuando se entona el gloria de la misa.

Ni hombre alguno ni animal puede tomar algo antes de que se encienda el fuego con las brasas sagradas.

Y no sólo la cocina espera, sino también el trigal...

Hermoso en su verdor esmeralda primaveral, vencidos ya los fríos invernales se acarician los brotes del trigo con las brisas de la mañana brillante. Dentro de unos meses madurarán las espigas doradas y ofrecerán al hombre el alimento más apreciado: el pan... He aquí la señal de la bendición de Dios, un trozo de brasa de fuego sagrado, para que el Buen Dios cunde la siembra de las piedras, de bichos dañinos y de otras inclemencias, para que puedan rendir un pan saludable que fortalecerá al cuerpo y santificará al alma. Allí, en el rincón más apartado del trigal se divisa una finita espiral de humo como sello que mandó el cordero pascual para ese campo, pues allá se colocó también el fuego bendecido.

La madrugada del Sábado de Gloria es todo una hazaña para los pibes, que además de la carrera ignea tienen que cumplir luego también la del agua bendita, que también en tiempo record debe llegar a sus casas. Las quemaduras y las botellas rotas constituyen el argumento de los cuentos infantiles por un buen tiempo.

Pero también a las jóvenes toca su parte para ese día. Luego de regresar de la misa hay que preparar el "cordero pascual", que consiste en un gran jamón de cerdo cocido, un enorme pan dulce, un pan blanco y otro negro, de raíces amargas, una cantidad de huevos pascales, hermosamente pintados, además de algunas naranjas u otras frutas. Para todos debe de haber! Hasta los animales participarán de esa bendición, desde los caballos y bovinos hasta las gallinas y gatos, cada uno recibirá un bocado, ya que todo el universo ha sido redimido por la sangre del "Cordero".

¡Qué trabajo preparar bien la canasta! Darle un aspecto artístico tanto por la forma, cuanto por el cubrecanasta, hecho con unos bordados exquisitos, prueba de gusto, capacidad y diligencia de la joven. Es todo un desfile artístico aquel de las jóvenes que llevan el cordero pascual hacia la iglesia. Las largas filas de canastas, cubiertas con esos variadísimos manteles parecen una exposición artística.

En las horas desde las 12 hasta la noche se hace la bendición yendo los sacerdotes por todos los pueblos, realizando la ceremonia en todas las capillas y hermitas, o junto a ellas, si adentro no hay lugar, pues sería demasiado pesado llevar todos, también los muy distantes, hasta la iglesia parroquial, donde por cierto la bendición es la más solemne.

Al terminar la bendición, se dan a la carrera también las jóvenes, pues, ahora les toca a ellas. ...La que primera llegue a su casa, se casará primera, así dice el cuento, sin dar explicación concreta sobre lo que le ha de pasar a aquella que tropiece y se caiga con el precioso cordero pascual. Y ciertamente que a más de una le sucede así...

La Pascua florida en Eslovenia, cuando cae a mediados de abril.

Felices fiestas y alegría espiritual a nuestros lectores.
Veselo Velikonoč vsem rojakom! Prihitite k velikonočnim obredom in poskrbite, da si očistite duše ter s tem postanete vredni božjega miru.

Un buen fastidio se lleva la familia si la canasta, además de la bendición, se trae también señales de algún tropiezo con los consiguientes chismes de las pícaras vecinas... Pero no dejan de proporcionarse inmediatamente unos buenos bocados del "cordero", para estar así mejor equipados para el último acto del Sábado de Gloria, que es la Resurrección, si es que la solemne procesión se realiza el sábado, pues en muchas parroquias tiene lugar el domingo muy temprano.

Ese sí que es insigne triunfo de Jesucristo, para el cual se reúne toda la parroquia. No diré, que no haya en eso algo de la vanidad humana también, pero quien observa esa gente, con rostros iluminados, entre los trinos de las campanas, canto de los himnos triunfales de Jesús, rezos piadosos de chicos y grandes que desfilan en interminables filas llevando las banderas, estandartes, insignias todos con corazón hinchado de fe... quien contempla esa fe, comprende que aquella vanidad de los feligreses es como un torrente amansado que, lejos de amenazar a los campesinos, les lleva a las casas y campos la bendición.

Es cierto que lucen en ese momento solemne, las prendas más vistosas, pero esa vanidad humana está subordinada

"SLOVENSKA KRAJINA"

V odboru je mesto Štefana Ritoper Ivan Balažić za podtajnika.

V društvo je bilo sprejetih zopet večje število novih članov.

NA AVELLANEDI je sedaj sv. maša redno vsako nedeljo ob 10 h. Za sv. maše se lahko naroči kar g. Košičku, ki ima običajno sveto mašo.

a la sublime intención de hacerlo para ensalzar la gloria de Jesús, que por amor nuestro aceptó todos los horrores de la pasión para merecernos la Redención.

Alegrías y regocijos, así nos invita el Espíritu Santo y todas esas alegrías pascuales, que llenan los corazones de buenos cristianos son la expresión de esa alegría.

Pues: Resucitó Jesús, venció la muerte. También quien vive unido a Jesús tiene seguridad de triunfar con El y llegar a la gloria.

BREZJANSKA MARIJA. — Podobe Matere Božje z Brezij, ki so jo umaknili pred Nemci, še ne upajo prenesti nazaj na Brezje. Boje se, da bi tam ne bila varna pred brezbožniki. Na Brezjah je sedaj le slika, ki je natačen posnetek čudodelne podobe. Izvirna slika je še v Ljubljani v stolni cerkvi.

Ta slika seveda vleče Ljubljance, da prihajajo v velikem številu v stolnico.

ADAMIČ FRANC iz Grosupljega ima pri nas pismo od bratranca. Naj se oglasi.

TRNOVO PRI IL. BISTRICI. Znani zavod sester "Notre Dame", poznana gospodinjstva šola in ves zavod sta bila razlaščenca v dneh pred Božičem, Trnovo je v coni B. Oblast je zaenkrat pustila sestram pralnico in sobe nad njo. S sestrami je bilo vsega hišnega osobja 40, kateri so trenutno stisnjeni v tiste prostore.

TRST. S 1. marcom sta prenehala izhajati o abazavezniška časopisa na Primorskem "Glas Zaveznikov" in "Giornale Aleato".

TRST. Na ekonomski fakulteti tržaške univerze so upeljani ruski, češki in srbohrvaški jezik. Na filozof. fakulteti pa slovenščina in slov. ter srbohrvaška književnost.

RIHENBERK. Zavezniška oblast je pospešila obnovo hiš. Tistim, kateri so bili posebno delavni v boju proti okupatorju, so bile ostavljene hiše čisto na stroške zaveznikov. 31 okt. je bilo izročenih lastnikom 20 takih hiš.

LJUBLJANSKA UNIVERZA ima letos 3360 slušateljev, med katerimi je 937 žensk. Tehniko študira 1280, medicino 675, filozofijo 493, pravo 188. Ostali so izredni slušatelji. Bogoslovna fakulteta je bila ukinjena.

RADIO LJUBLJANA ima sedaj naslov: "Radio Ljubljana, Maribor in Slovensko Primorje". Oddaja namreč na treh mestih. Primorska postaja je v Ajdovščini. Dnevno oddaja 10 ur in pol. Vsa poročila oddaja samo Tanjug, uradna agencija.

LACKOVA ZADRUGA se imenuje kolhoz, kateri je ustanovljen v BETNAVI na štajerskem iz zaplenjenega škotilskega zemljišča in Jurkovičevega posestva. Na njem dela 140 oseb.

Nepričakovano je odpoval v večnost

† Alojzij Kralj

star 53 let, doma iz Gorjanskega na Kraju.

6. marca je umrl zaradi od srčne kapi. Cel dan je vršil svoje

delo. Sicer je čutil včasih znake slabosti, toda mnogo paznje na to ni obračal. Tisti dan je svoje delo dokončal, se obril in okopal, nakar se je nenadno počutil slabo in nekaj hipov pozneje je izdihnil.

Za rajnim žaluje žena Lucija roj. Dugulin in sinova Valentin in Alfred.

Doma na Gorjanskem je pa 12 dni pred njim zatisnil za vedno oč njegov oče

† Mihael Kralj, star 84 let.

Upal je še, dobri mož, da bo dočkal povratek ljubljenskega sina Lojzeta, toda njegovi dnevi so bili bolj kratko odmerjeni. Lepo previden s svetimi zakramenti je zapustil solzno dolino 22/2 in so ga številni sorodniki, sorodniki in rojaki spremlili na zadnjem potu.

Za rajnima žaluje doma žena in mati Jožefa roj. Kavčič ter otroci in bratje: Dominik, Ivan, Pavla, Emilija in Marija, vsi poročeni.

Pokopal je rajnega očeta v Gorjanskem č. g. Karel Oblak.

GORJANSKO 24/2. 1947. Dam vam vedeti, da je naš dragi tata umrl 22/2. 47 ob 9 uri. Zaspal je lepo spravljen z Bogom. Pol ure prej je prejel svete sakramente. Pri njem so bili gospod Oblak. Molil je za nas vse otroke. Rad bi videl tudi vas in je čakal Tebe, dragi Lojze... Prosil nas je nazadnje, naj skrbimo za mamo, in ko ni mogel več govoriti, je še z roko kazal na mamo... Pogreb je bil v nedeljo in je prišlo veliko ljudi ga kropiti. Brje, Klanec, Nadrožice, skoro vsi iz teh in drugih vasi so ga pokropili in se pogovarjali, kako dober in delaven mož je bil naš rajni oče. Pogreb je bil, kakor da bi bili Streljevi...

NABREŽINA 24/2 47... Sporočimo Vam, da je zapustil solzno dolino naš ljubi tata. Na pogrebu smo bili prisotni vsi otroci in nečaki razen mlajšega od Maričke, ki je bil bolan, radi zime, ki je bila jako kruta... Sneg smo imeli že oktobra in za pusta je bilo kot v Sibiriji... Tedaj se je pa obrnilo in smo imeli dež. Samo za pogreb je ponehalo, potem pa spet dež.

Mama je ostala sama. Strah sem imel, da ji srce počí. Ima že 76 let. Pa so prišli sorodniki iz vseh krajev in so jo potolažili... Sedaj je tudi moja hčerka pri njej, ki je učiteljica v Gorjanskem in še eno ima za pomočnico, ki pa ni učiteljica...

Malo prej smo dobili dva paketa pečene kofeta in so imeli oče in mati z njim nekaj veselja in tolažbe.

Č. g. Oblak so bili pri očetu eno uro pred smrtjo... Pišete, da sie poslali že več paketov. Bolje bi, da bi poslali na Pavlo v Trst, ker domov razen dveh paketov kave, niso nič dobili...

Hvala Bogu da smo živi ostali. V tej strašni vojski smo skoro vse zgubili. Hčer smo dali študirati. S 16 leti in 5 meseci je učiteljica. Uči že drugo leto slovensko šolo. Lansko leto v Lipi, letos pa v Gorjanskem... Jaz sedaj vozim od Trsta do Sežane, naprej vozijo jugoslovani...

Gorjansko pride, tako pravijo, pod jugoslavijo in do Merč pri Sežani.

DOLARJI IZ AMERIKE. Poleg paketov je prišlo iz Amerike tudi mnogo denarnih pošilk v Jugoslavijo. Narodna banka pove, da je prišlo 467.000 dolarjev leta 1946. Paketov je bilo veliko tisoč.

PREKMURJE. Oblasti so zelo zaskrbljene s porastom očesne bolezni trahom, ki se je posebno razpasla v okolici Črensovcev. Registriranih je bilo 7350 slučajeve te bolezni. Oblast je poslala 13 bolničark v boj proti njej.

PULJ (Pola) pripade Jugoslaviji. Večina prebivalstva je laška in se je od 32.000 prebivalcev javilo 28.000 za izselitev. Pulj je imel v avstrijskih časih 70.000 prebivalcev. Pod laško komando se je večina slovanskega življa izselilo.

Jugoslavija ima že pripravljeno komisijo, katera bo takoj šla na delo za obnovo puljskega pristanišča in arzenala, kadar zapuste mesto zavezniki.

KROMPIR je pač najvažnejše hranivo v Sloveniji. Večino pridelkov more kmet dati oblasti na razpolago in tako je odreja tudi oddaja krompirja. Nekateri kmetje so ga skrivali pred komisariji in je bilo mnogo kaznovanih. Na Štajerskem so se najbolj upirale nekatere vasi in ptujskem okraju: Sv. Urban, Sv. Andraž, Moškajnci, sv. Bolhenk in drugi. Predsednik ljudskega odbora Cirkulane pri sv. Barbari je šel v zapor. V Vnanjia goricah pri Ljubljani so bili obsojeni 3 kmetje radi napačnih navedb in skrivanja krompirja.

LJUBLJANA ima veliko stanovanjsko stisko. Dobila je namreč zelo mnogo novih uradov in uradnikov, ki so dobili te službe v nagrado za svoje patriotsko delo v gozdovih. Skoro nobena družina ne živi sama v lastni hiši, ampak je morala sprejeti kakega gosta, katerega jim pošlje oblast. Mnoge družine žive stisnjene v eno samo sobo. 176 vil je bilo zaseženih in so na razpolago vladajočim krogom.

VRHNIKA-BEVKE. Piše sorodnica, starica. Živim v Bevkah. Moja pot je vsak dan v cerkev. Tako me zebe da kar trepetam, Sestra in svaki, ki sem pri njih sta mi zelo dobra . . . Sveta nimamo nič in živimo na karte. Zdaj je samo rumena moka. Blaga: rut, volne, nogavice, pavolet niti niti za denar. Za čisto navadno obleko in predpasnik računa šivilja 300 Din. Čevlji so 1000 Din . . .

STOLETNICA PREŠERNOVIH POEZIJ. Letos bo 100 let ko so izšle prve prešernove poezije in postavile pred narod tega, do danes še največjega našega pesnika. Število njegovih pesmic res ni veliko, toda vse so mojstrovine.

Poleg slavnostne nove izdaje njegovih poezij, izide tudi ruski prevod njegovih pesmi.

USODA ODLIČNE KNJIGE. Odlični slovenski psiholog in vzgojitelj dr. Rudolf Hanželič je bil profesor v Mariboru, Nemci so ga izgnali in se je ustabil v Ljubljani, kjer je izdal v 50000 izvodih "Knjigo za življenje" kot učno knjigo za 7 gimnazij. Kljub temu, da čele skoraj ni bilo, je narod vso njegovo knjigo kupil s čudovitim navdušenjem. Vse je sirmelo nad odlično vrednostjo te vzgojne knjige. Ravno ob zloumu je bila že dotiskana njegova druga knjiga "O Družinski Vzgoji" na 428 straneh. Toda ta knjiga ni prišla pred narod. Novi gosposdarji so jo — sežgali . . . Škoda! Bila je dragocen dar vzgojiteljem!

Dr. Hanželič je odličen in zaveden katoliški pisatelj.

MILOŠ TRIFUNOVIČ, znani srbski politik in minister, star 76 let, je bil med vojno v zamejstvu in se je lani vrnil v osvobodeno domovino, toda postavili so ga pred sodišče in obtožili vohunstva v prid Amerike. Obsojen je na 8 let. Trije njegovi tovariši pa na smrt.

BOŽJI VRELCI se imenuje verski list, katerega izdaja v Trstu že drugo leto cistercijski duhovnik Metod Turnšek. List je zbral mnogo bralcev.

OSKAR VENTURINI, šolski nadzornik v Gorici, je bil od zavezniških oblasti pozvan, naj zapusti Gorico, ker je bil obdolžen preveč levičarskega delovanja. Odšel je v Jugoslavijo.

LJUDSKI DOM v Gorici je dal povod mnogim komentarjem in razburjenju. V njem je bila namreč centrala komunistične propagande in so ga zato zavezniški zaprli. Bilo je nato mnogo javnih protestov, kateri pa so se pozneje polegli in je ostalo tako kot so zavezniški odločili.

SLOVENSKO TRGOVSKO DRUŠTVO v Trstu je zrastle iz razmer, katere je ustvaril novi položaj. Neodvisni tržičani so dobili v njem 5 odbornikov, komunisti pa 3. Po precej ostri borbi je bil izbran za tajnika "neodvisni" dr. Udovič.

ŽUPNIK IGNACIJ BRGLEZ je bil deležen tudi neštetih bridkosti. Nemci so ga pregnali iz Sovodenj pri Žireh. Padel je v roke Lahom, ki so ga preganjali radi njegove slovenske zavednosti. Vrnil se je iz Abrucov in bil nato kaplan v Idriji. Tam so ga spet zalotili Nemci, a ga slednji pustili v hribovski vasi pri Višnji gori, kjer je ostal še v osvobodeni Jugoslaviji. Nato se je vrnil v Sovodnje, kjer so ga lastni rojaki-komunisti aretirali in je marsikaj hudega prestopal nato v zaporu v Ajdovščini in drugod, od koder pa je slednjič pobegnil in je sedaj med begunci v Italiji.

ANDREJEV SEJEM V GORICI je prinesel letos mnogo rajburjenja. Ker je slovenska komunistična struja hotela dokazati, da Gorice brez slovenske okolice ni, so partizanske patrulje stražile, da bi slovenski kmetje ne peljali svojih pridelkov na sejem. Toda to je pa pogladilo Lahe v večjo aktivnost in so zbornali iz Furlanije vse svoje sile, da je tako sejem dobil čisto laški značaj, kar je seveda imelo za našo slovensko stvar v Gorici slab upliv. Na vinski razstavi je eksplodiral peklenski stroj, ki je napravil mnogo škode in trenutno je bil sejem celo ustavljen.

ZA NOVO TRŽAŠKO-FURLANSKO REPUBLIKO. — Iz Ljubljane sporočajo, da bo Jugoslavija sedaj, ko je tržaško vprašanje zaenkrat rešeno, začela v dogovoru z italijanskimi komunisti čisto novo politično agitacijo. "Ne gre več za to, ali bo Trst slovenski ali italijanski. Glavno je, da je "ljudski". Sedaj je prvo, da se iznebimo iz tega ozemlja Amerikancev in Angležev. Ko enkrat ti odidejo, tedaj pa začnemo z agitacijo in z revolucionarnimi dejanji za novo tržaško-furlansko republiko." Furlani so poseben rod, ki je sicer soroden Italijanom, pa vendar govori svoj jezik. Furlani so stoletja in stoletja sosedje Slovencev na Goriškem. Nikoli niso imeli radi pravih Italijanov iz ostale Italije. Tudi Tržičani niso nikoli bili posebno navdušeni za Italijo. To navdušenje je toliko manjše sedaj, ker je Trst gospodarsko pod Italijo propadel.

Tržaški komunisti, ki so izvrstno organizirani, bi igrali pri tem največjo vlogo. Ko bi bil teren dovolj pripravljen, bi proglasili to novo tržaško-furlansko republiko. Zapadni narodi bodo protestirali, toda naredili ne bodo nič. Italija pa ne bo mogla nastopiti, ker bodo prepredili to domači komunisti.

V ta namen je baje v Ljubljani sestavljen poseben odbor, ki vodi vsa dela za agitacijo. Sestavili bodo posebne čete. Tečaja za v ta namen sta baje v Postojni in v Idriji.

KOROŠKA JE NAŠA

Jugoslavija zahteva 950 štirjaških milj slovenske Koroške in 50 štirjaških milj Štajerske. Na tem kompleksu živi 190.000 prebivalcev, od katerih je najmanj 126.000 Slovencev.

Dalje je Jugoslavija predložila zahtevo za avtonomijo ali za pravico, da zamenja za Avstrije iz Jugoslavije 70.000 Hrvatov, ki žive v vzhodni Avstriji blizu ogrske meje.

LADJEDELNICE V TRSTU

znova delajo. Tako so splovili 2. nov. 600 tonsko ladjo za tovore. 3. nov. pa

večjo mootno ladjo iz ladjedelnice pri sv. Roku. Zadnja je bila izdelana za Švedsko. Švedi so tudi naročili večjo mootno ladjo 10.000 ton pri Jadranskih združenih ladjedelnicah.

PODRŽAVLJENJE

raznih panog gospodarstva gre naprej. V zadnjem času so podržavili še zadnje ne-državne mlekarne. Večina rokolodcev je tudi na tem potu. Čevljarji so že večinoma šli v zadrage, ker niso mogli obstati kot samostojni obrtniki. Samostojni obrtniki so se mizarji in kleparji.

Postrežba v večjih hotelih je slaba, ker so natakarji državni uslužbenci in si ne vzamejo truda za postrežbo.

BIRMA PRI NAS DOMA

Sredi lanskega septembra je bila birma v nekaterih krajih leskovške in novomeške dekanije. Birmancev je bilo: v Kostanjevici 429, v Št. Jerneju 1128, v Šmarjeti 791, v Stopičah 546, v Vavti vasi 243, v Teplicah 394, v Šmilhelu 554 in v Novem mestu 1232. Birmoval je beograjski nadškof dr. Ujčič. Slovesnost sv. birme je povsod potekla v lepem redu. Nadškof Ujčič je to leto birmal v ljubljanski škofiji nad 25.000 otrok.

"NARODNI DUHOVNIKI"

To besedo večkrat beremo v ljubljanskih časopisih. S tem hočejo označiti par duhovnikov, ki so se javno izjavili za sedanje politično stanje v Sloveniji. Kako ljudje sodijo o takih duhovnikih, naj nam pojasnita ta-le dva slučaja:

Franciščanska cerkev je bila svoječasno najbolj obiskana cerkev v Ljubljani. Sedaj grede ljudje raje v stolnico. Ko so nekoga vprašali zakaj ne gre več k frančiščanom, je rekel: Tam so pustili Mikužu maševati! — On je duhovnik brez poklica. Mož veliko pije in je podvržen še raznim drugim slabostim, ki imajo svoj izvor v pijači.

Drugi je štajerski duhovnik LAMPRET. O njem je dognano, da je šel na ukaz komunistične stranke v bogoslovje in se dal posvetiti za duhovnika. Sam priznava, da je komunist. Od doma zvemo o njem tole zgodbo:

Pred nekaj tedni je šel v Prekmurje radi propagande, da pridobi ljudi za režim. Prekmurci imajo pred duhovnikom veliko spoštovanje. Blizu Lendave je neke nedelje maševal in začel pridigo s tem: "Zdaj pa naj spregovorim nekaj besed o velikem narodnem zločincu Jeriču." Jerič je bil eden najbolj priljubljenih duhovnikov v Prekmurju in je bil, kot znano obsojen na več let ječe, ker je delal proti komunizmu. Komaj je Lampret začel govoriti proti Jeriču, takoj so ljudje stopili k njemu in ga vleкли ven iz cerkve. Zunaj mu je neko dekle potegnilo z vrata kolar rekoč: "Ti nisi vreden, da bi nosil to duhovniško znamenje." Lampreta je iz rok razjarjenega ljudstva rešila milica (žandarmerija), ki je prišla hitro reševati režimovce. Lampreta je milica rešila, ono dekle pa aretirala. Ko so jo odpeljali, so ljudje zunaj vasi avto ustavili, dekle oprostili, miličnike pa nabili.

Tudi na Primorskem imajo enega takega narodnega duhovnika. Njegovo ime iz spoštovanja da njegove visoke starosti zamolčimo; povemo le to, da je ta narodni mož pred nekaj leti ravno tako z vso ihto zagovarjal politiko Duceja Musolinija in bil visoko čislán od snoparjev, ki so takrat deliti pravico po Primorskem.

ŠKOFIJSKI ORDINARIJAT V MARIBORU izdaja majhen listič z naslovom "Verski list". Listič izhaja vsak teden in pri naša samo nabožno berilo.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO TERCER CAPITULO

Guerreros eslovenos y antos pulularon durante algunas semanas en los alrededores del derruido fuerte de Hilbudí, en la orilla derecha del Danubio. Día y noche las balsas cruzaban la corriente llevando gente, caballos, ganado y materiales. El corazón de los pueblos hermanos estaba inundado de alegría. En todas partes donde llegaban los mensajeros, después de la visita a tierras bizantinas, con la noticia de la paz entre antos y eslovenos, en todas partes se alzaban oleadas de regocijo. El odio y el rencor que ardieron en las almas, encendidos por los engaños de los hunos y de Bizancio, se apagaron por la natural comprensión de los sangres iguales, del hermano y el hermano. Los pechos se libraron del gran peso que mataba al linaje, a la raza y respiraron libremente, profundamente, de modo que el amor que los unía fué más cálido, más profundo. Los jefes debieron convencer a los hombres para que quedaran algunos en los hogares, cuidando la seguridad de los bienes, las mujeres y los niños. Ancianos que hacía ya diez años no se ponían correa alguno sobre su cuerpo, se rejuvenecieron, afilaron el hacha guerrera, limpiaron la espada y la colgaron a un costado. Grupos de muchachas arrojaron el huso y los ovillos y se armaron con cerbotanas y arcos para seguir, entre cantos, a los jóvenes que iban a la guerra. En el lugar de reunión, tras el Danubio, jefes eslovenos y antos, vecinos, se tendían la mano como cuando alguna vez fueran amigos inseparables, para ser después mortales enemigos por la intervención de los hunos. Cambiaban sus mantos, se regalaban unos a otros bien trabajadas flechas, bebían miel y se juraban eterna confianza por los dioses y por la sombra de los antepasados. Los jóvenes eslovenos enamoraban a las muchachas antas; todos los días había bodas, el campamento todo era una fiesta nupcial, la fiesta de la unión. Las hechiceras auguraban la felicidad de los recién casados; los augures estaban ocupados desde el alba al crepúsculo por los abundantes sacrificios, que siempre predecían gloria naciente del amor fraterno.

El último en atravesar el Danubio fué Iztok con su caballería. Cuatrocientos coraceros cabalgaban tras él, ordenados y armados al estilo bizantino.

Cuando la muchedumbre vió al hijo de Svarun al frente de la tropa seleccionada, por un instante calló. Muchachos y doncellas ancianos y pastores, conductores y jefes, todos se dirigieron hacia el gran héroe. Su yelmo ardía bajo los rayos del sol, las gemas de las hebillas del pecho y los hombros otros tantos fulgores solares, parecía que fuera su persona la que despidiera fuego, iluminando su escudo y lo que lo rodeaba. Tras él, centelleaban los escudos de los jinetes, temblaban las lanzas brillantes y lucían las cadenas de las que pendían las espadas.

La muchedumbre venció el primer momento de su asombro, cuando una exclamación, aún tímida, llena de respeto y humildad, se arrancó de en medio de aquel profundo silencio. Entonces sucedió como si una gota hubiera roto el dique de una gran correntada. Atronó a gritos la tropa. Se oyeron chocar las flechas en las espaldas, se alzaron arcos y lanzas, tintintaron las espadas, las manos elevaron las hachas sobre las cabezas.

—“¡Gloria! “Slava!” ¡Iztok es grandel! ¡Perún es con él! ¡Gloria, slava, a Perún! ¡Destrucción a Bizancio! ¡A la venganza, a la venganza!”

La sangre se subió a las mejillas del hijo de Svarun. Se apoderó de él una invencible satisfacción, despertándose en él la convicción de que en ese instante podría gobernarlos y convertir en ciertas las palabras del caudillo Lobo: “¡Quiere

re ser el déspota de eslovenos y antos!”

Pero Iztok apartó el momentáneo sentir. Como avergonzado, inclinó la cabeza, tiro las riendas para que se alzara el caballo y atravesara la muchedumbre a saltos largos. Toda la caballería se lanzó al galope tras él, en perfecto orden, estremeciéndose la tierra bajo los cascos, y enardeciendo con el ruido de sus armaduras los gritos de los demás guerreros. Cuando el grupo desapareció en un monte de robles, todavía no se había acallado el regocijo. Los ancianos se secaban las lágrimas de orgullo, las jóvenes alzaban las manos tras los héroes, y los conductores se reunían y aseguraban con juramento y promesas que junto a Iztok liberarían todas las tierras.

Entre esa tormenta de regocijo, cabalgaba Iztok hacia la colina donde habían vencido a los hunos con Tunús. Se estremeció atónito cuando vió ante sí la negra tierra bajo la cual descansaban tan bravos guerreros. Cuando se acercó a las tumbas, su caballo se encabritó y agitó las crines. Iztok miró, asombrado todavía. Sobre la hierba, junto a una tumba, descansaba el cuerpo muerto de una jovencita, con la cara cubierta. Por un momento pensó en Liubíniza, y tembló su corazón. “¿No habrá huído? ¿Habrá mentido Alanka? ¿Se habrá confundido Radován? ¿Será ésta la venganza de los hunos?” Sus rodillas no le respondieron cuando sacó los pies de los estribos, su mano temblaba cuando levantó el manto para poder ver el rostro de la muerta.

—“¡Alanka!”

Su corazón quedó dolorido al ver la herida en el hermoso cuello y el cuchillo en la derecha. Se había quitado un peso de su alma, pero lo inundó la tristeza. — Volvió a cubrir la cabeza y dictaminó seguro:

—“¡Tu amor fué más fuerte que la muerte!”

Ordenó a los soldados encender una hoguera e incinerar el cadáver de Alanka. Los bárbaros quedaron pensativos ante las llamas, co nel corazón respetuosamente arrodillado ante el amor que se había anidado en el alma de la hermosa Alanka.

Cuando se aquietó la borrasca, el hijo de Svarun se dirigió a los jefes y rogó que reunieran de inmediato el consejo de guerra.

Inmediatamente se reunieron ancianos y jefes, a quienes rodeó un coro de jóvenes y doncellas. El Consejo fué rápido.

—“¿Adónde,”

—“¡Hacia el Hema! ¡A todas partes! La venganza y el botín son los motivos.”

—“¿Quién nos conducirá.”

—“¡Iztok, Iztok!”

Villenez y Bojan se apartaron de la reunión y fueron a buscar a Iztok. Fué recibido en medio de una tormenta de gritos y alegría.

—“¡Iztok jefe guerrero, Iztok jefe guerrero!”

El hijo de Svarun agitó la mano y pidió hablar. El Consejo de guerra le dejó la palabra y los cuernos silenciaron a la multitud.

—“¡Ancianos, jefes, principales y hermanos!”

El hijo de Svarun se inclinó humildemente al modo bizantino, ante el consejo y el pueblo.

—“¡Qué hermoso es, qué amoroso!” murmuraban las muchachas entre sí. Los jefes se enorgullecieron, felices por tan bella alabanza.

—“Me ogrecen el mando de la guerra?”

—“¡Viva el hijo de Svarun jefe guerrero!”

—“¿Saben que el jefe guerrero tiene grands deberes?”

—“¡Lo sabemos; por eso te elegimos!”

—“¿Saben que tiene el jefe guerrero poderosos derechos?”

—“¡Lo sabemos, aplícalos por eso!”

—“Entonces acepto el mando superior sobre el ejército hermano y les juro por nuestros dioses, por las hadas de nuestros bosques, por los huesos de los hermanos caídos, vuestros y

propios, que los llevaré a una venganza tal, caul no han realizado aún ni eslovenos ni antos. ¡Confíen en mi espada, confíen en mi pensamiento! Mientras estemos en tierras enemigas, hasta entonces, seré vuestro jefe de guerra. Cuando nos volvamos seré el último siervo de jefes y ancianos y humilde servidor de los principales.”

“¡Viva Svarunich! ¡Gloria a Iztok!”

—“Ofrezcamos pronto el último sacrificio a Perún, y luego partamos al sur. Se acerca el otoño, Si los dioses lo permiten, invernaremos al otro lado del Hema, en la tierra de las frutas y de las vides.”

Enseguida se dirigieron al ara donde habían colocado los sacrificios. Villenez y Bojan encendieron el fuego, las jóvenes arrojaron a él flores y perfumes, los brujos, con brillante mirada, observaban las entrañas, el pueblo callaba con santa devoción.

Después del holocausto, Iztok ordenó el ejército. Al frente colocó su excelente caballería. Sin embargo, eligió de entre ella a los mejores guerreros y los separó enviándolos como ayudantes de los jefes y conductores, que mandaban grupos de jóvenes arqueros, conjuntos de lanceros fuertes, divisiones de escuderos, y por último el gentío de honderos, siervos y esclavos, armados de mazas y garrotes erizados de clavos, cuernos de buyes y colmillos de jabalíes. Tras ellos iba el desordenado tropel de los que llevaban los víveres, cargando los cueros de miel, de carne seca y cereales en las telegas.

El ejército así dispuesto partió ese mismo día hacia el sur. Iztok cabalgaba incansablemente entre las filas, felicitaba, animaba, cuidaba la enemistad contra Bizancio, y hacía cuanto le era posible para que el ejército mantuviera su buena voluntad y disposición de ánimo y para que el pueblo acostumbrado a la libertad no sintiera que quien lo conducía y mandaba era sólo él. Cuidó de que hubiera suficiente descanso, y distribuyó prodigalmente alimentos y bebida. De este modo aseguró el cariño, aumentó la confianza y convirtió a la desordenada tropa a una severa obediencia, sin que ella misma se diera cuenta de que así era.

El ejército atravesó con rapidez la arrasada Mezía, hasta el Hema. Allí permitió a la tropa arrebatar ganado en las villas, pues les comenzaban a escasear los víveres. Sin pausa los llevó a atravesar el Hema . . . y los eslovenos y antos aparecieron de pronto ante la fortaleza que se levantaba en el cruce de los caminos de Filipópolis y Solún, como si surgieran de la tierra.

En sorpresivo asalto atacaron la fortaleza, la tomaron, saquearon, mataron a todos los soldados y quemaron sus construcciones.

Esta fué la primera antorcha que escribió con sangrienta llama en el cielo nocturno el inicio de la terrible venganza. Este incendio despertó a todo el poniente de Tracia, que se había adormecido en la quietud otoñal y sentado a las mesas para gozar las cosechas. Nadie supuso que los bárbaros se levantarían durante el otoño y atravesarían el Danubio. En los fuertes, sin embargo, sabían que los eslovenos saquearon la Mesia, pero que se habían vuelto a sus regiones y que por el camino habían sido atacados por los hérulos, quienes les habían arrebatado todo el botín y liberado a los esclavos bizantinos. Y desde Bizancio les había llegado la noticia de que los antos estaban levantados contra los eslovenos, y que se habían unido al glorioso huno Tufiús. Por eso llegó la orden de que toda fortificación entregara algunos soldados al general Germano, quien los llevaría al mar a través de la Iliria y de allí partirían en auxilio de Belisario, contra los godos. Porque los mensajeros que habían sido enviados desde Turris, se habían encontrado con merodeadores varhunos que les dieron muerte.

Y en tal momento aparecieron los bárbaros tan fuertes, tan inesperados, como si se hubiera abierto la tierra y surgie-

Apareció un cadáver — ¡Era Alanka!

ran a la superficie desde sus entrañas. Los comandantes bizantinos fueron atemorizados y ahuyentados. Nadie podía adivinar hacia dónde seguirían los eslovenos. La reunión de las legiones era imposible. Todos los pretores se apuraron a arreglar los muros, a ahondar los pozos, a reunir víveres y aguardar así la llegada de los bárbaros.

Iztok, gracias a la carta de Epafrodit y por propio juicio, adivinó la disminución de fuerzas de los bizantinos. Por eso dividió el ejército en tres partes, que se abrieron hacia el sur, todos con un fin: el reunirse ante Toper. Para sí eligió el camino principal, sobre el cual estaban los más fuertes puestos bizantinos.

Comenzó un salvaje terror. Los triunfos cotidianos enardecieron al pueblo hasta la locura. Ebrios de sangre, cargados de botín, hartos de vino, continuaron su camino los eslovenos y antos como enfurecidas olas de un incontenible torrente. Ante los tres grupos conducidos por Iztok, Rado y Jarozir, la caballería abría el surco, aumentando día a día con caballos y armas saqueadas. Los salvajes muchachos se pusieron las corazas y los escudos y, armados de mágico poder, se unieron a las divisiones disciplinadas, como un miembro al cuerpo, de quien los diferenciaba sólo la espada, sólo el manejo diestro y fuerte del pilum. Y por todas parts se abrían heridas en los baluartes que se alzaban junto al camino, en todas partes se levantaba humo hacia el cielo, anunciando que el ejército quemaba las fortalezas, por todas partes se iba extendiendo el tropel que saqueaba y destrozaba cuanto hallaban a su paso, asolando las tierras de un modo nunca visto en Tracia. Todas las aldeas, llanuras y viviendas eran lugares quemados y cubiertos de cadáveres. El Hema vació sus escondites y cavernas, enviando tras el ejército nubes de cuervos y aves de rapiña, tristes enterradores de los cuerpos sin cabezas, destrozados por las ruedas, quemados por las llamas, magullados por los cascos de los caballos y atravesados por las espadas. Porque a quien perdonara la epada de los soldados, no perdonaba el grueso del ejército, quien extendía su maldad enfurecida y desatada hasta los muy ancianos y a los pequeñuelos. Tomaron prisioneros a grupos de jovencitas y a niños cristianos, arriaron tropillas de ganado hacia el norte, hacia el hogar, a veces debido a la abundancia del botín, que los sobrecargaba, encendían hogueras con los víveres y los quemaban.

Pero Iztok no se dejó llevar por el mareo de la lucha continua. Su espada no golpeó nunca a un hombre sin armas. Donde la lucha era más esforzada, allí se movía su yelmo, caía su espada. El yelmo estaba abollado de golpes, el pecho rojizo por las gotas de sangre, la mano lastimada por la manopla. Sabía el proceder de la turba. Huía delante de ella,

V Malovšah je zaspala v Gospodu

† Antonija Cigoj roj. Koron stara 72 let. Kljub bolehnosti je preživela vojno, a po 8 dnevni boleznici je odpotovala v boljše domovino 13. februarja.

Tukaj žaluje za njo hči Marija, por. Konič, zet Jožef in vnukinja Vera.

Doma ostaja en sin, ena poročena hči z družino in ena hči pri nunch v Gorici.

16. maja je bil njen rojstni dan, zato bo 18. maja zanjo sv. Maša pri sv. Rozi ob 12 uri.

SLIKA IZ DOLENJSKEGA

Poroča oseba, ki je prišla iz Slovenije v decembru.

Doma sem z Dolenjskega, moja družina ima dovolj veliko kmetijo, moja nevesta, ki je tudi pribežala z menoj, pa je doma z gostilne na veliki prometni cesti.

Ob razsulu Jugoslavije leta 1941 so moji starši imeli v hlevu 13 glav živine. Ko so bili tujci naši gospodarji, so nam vzeli dvakrat po 3 glave goveje živine. Pozneje nam je OF odvzela 4 krat po 2 glavi živine. Prišli smo ob obleko in perilo in smo na tleh. Danes ne moremo kupiti ničesar. Živilskih nakaznic dolgo sploh nismo dobili. Prejšnji mesec smo dobili za 6 oseb na živilske nakaznice 1.08 kg sladkorja, — 1.80 kg masti, milo, sol, vžigalice za 500 din. Krompir so nam vzeli in ga pustili samo v predpisani količini. Ko so prišli po prispevek za OF in za druge organizacije, ni hotela mati ničesar dati.

Kupiti ni mogoče ničesar, ves nakup in prodaja sta organizirana po zadrugah.

Zadruga so trgovske (nakup in prodaja) ter obrtne. Kmetijske zadruga so seveda trgovske in se pečajo z nakupom in prodajo kmetijskih pridelkov. To so Vinarska in Sadjarska zadruga. Nakupna zadruga in druge. Nakupna zadruga je v zadnjem času nakupovala prašiče. Plačuje za kg žive teže 30 din ne glede na to ali ima prašič 80 kg ali pa 180. To je enotna cena. — Komisija, ki prašiče nakupuje, ima seboj živinozdravnika. Če ta izjavi, da je prašič okužen, ga plačajo po 16 din. Vse prašiče odvažajo v Maribor, kjer izdelujejo mesne konzerve. Jemljejo vse prašiče, velike in majhne. Vprašanje je, kako bo s prašiči prihodnje leto.

Lani je kmet dobil za prašička, ki je tehtal 8 — 10 kg celih 1.000 din, letos dobi od zadruge ta znesek šele za prašiča, če ima 33 kg, če ga seveda živinozdravnik izjavi za zdravega, v nasprotnem primeru pa mora imeti 62 kg. Svinjske bolezni so pa tu zelo razširjene.

Sadje nakupuje Sadjarska zadruga. Jabolka plačuje po 3 do 4 din za kg. Za najboljše vrste (kanadke) dobiš 5 din. Velike množine sadja gredo za izvoz. (Tudi v Trstu so firme, ki dobivajo jabolka iz Slovenije). Kanadke so bile po 60 do 80 lir, sedaj so po 120 lir.

Slive je zadruga nakupovala po 2 din za kg.

Za domačo prodajo je zadruga določila za jabolka in hruške prodajno ceno 4 do 5 din.

Vino je pokupila Vinarska zadruga. Plačala je za l vina, ki pa je moralo imeti 10 stopinj 28 din. Gostilničarjem prodaja sedaj 6 stopinjsko vino po 35 din, gostilničar pa sme prodajati to vino po 40 din. Hrane v gostilni ni dobiti. Gostilničarji vračajo svoje obrtnice liste, ker v takih razmerah ne zaslužijo več toliko, da bi se preživljali. Kdor more, odda svojo gostilno v najem. Moj oče jo bo opustil. Letos poleti sem govoril z bivšim gostilničarjem z Gorenjskega. Njegova žena je bila oblastveno prisiljena, da odda svojo dobro idočo gostilno v najem. Določeno je bilo, da najemnik plačuje mesečno najemnino — po lastni uvidevnosti.

Tudi drugi obrtniki (čevljarji, krojači itd.) stoje zelo slabo. Ni denarja, niti blaga, zato tudi ni dela. Obrtniki opuščajo svojo samostojno obrt in gredo delat v zadruga kot pomočniki.

Tako bo res ves privatni sektor gospodarstva prešel na državnega, kajti kot samostojen gospodar nihče ne bo mogel obstati, niti kmet niti obrtnik, ker se nihče na privatnem sektorju preživljati ne bo več mogel.

RUDOLF MECILOŠEK je bil župnik v Srbiji v Kraljevem. Tam ga je zadela 11. avgusta 1944 bomba ob ameriškem bombardiranju tega železniškega križišča. Sedaj so njegovo truplo prepeljali domov v Zagorje ob Savi. Pokopal ga je njegov dekan msgr. Viktor Zakrajšek, župnik v Nišu v Srbiji, ki mu je tudi spregovoril v zadnje slovo v njegovem domačem kraju.

DR. ANTONIN SLAMIČ, zagrebški kanonik je umrl koncem novembra. Rojen je bil v Trstu (Rocol), bogoslovne študije je naredil v Rimu v zavodu Germanicum, kjer se je seznanil z zagrebškim nadškofom Bauerjem, kateremu je postal tajnik in desna roka v vladanju velike

škofije. Ob obsodbi Stepincovi je bil tudi on nekaj dni zaprt. Umrl je še mlad, star 55 let.

"RUNO" V TRŽIČU.

Dne 5. decembra je bil v Belgradu enoglasno sprejet zakon, da se podržavijo vsa privatna podjetja. Ta zakon zadene le še nekaj podjetij, ker velika večina jih je bila že prej iz kakoršnegakoli razloga zaplenjena. Zakon zadene tudi zadruga ustanove.

V Tržiču na Gorenjskem je bila dobro idoča tovarna za izdelavo usnja z imenom "Runo", kar je stara beseda za kožo. Predelavali so zlasti ovčje kože. Bila je zadruga. Začelo se je v majhnem, pa je pod spretnim vodstvom Ivana Majeršiča hitro rastla. Tovarna je bila popolnoma last delavstva, ki je v njej delalo. Vsak je imel svoj delež. Vsak je tako v resnici delal na svojem. Čim boljše je bilo delo, tem bolje je šlo celi zadrugi.

Dva dni po izglasovanju zakona o podržavljenju vseh podjetij, je tudi ta zadruga morala sklicati občni zbor in soglasno skleniti, da preide v državno last. Zaposlovala je 200 svojih članov.

ŠTEVERJAN, 9. jan. Piše Ivica Mužič, teti Olgi Gabrovec, por. Kapitan . . . Smo vsi zdravi; zabavamo se vsako nedeljo, ker imamo prosvetno društvo "Briški grič". Bili smo v Ljubljani 10 dni, kjer smo obiskali tovariše. Nazaj smo šli skozi Gorico s harmoniko in smo peli slovenske pesmi . . .

Zepe pri jopi imam, pa ni nič notri . . . LJUBLJANA, 13. jan. . . Socialnopolitične spremembe so pri nas ogromne. Ne more si tega predstaviti, kdor ni videl.

Zakon o agrarni reformi in o socializaciji gospodarskih podjetij se sliši nekam običajno. Kakšne posledice pa ima to med ljudmi na vasi, si more predstaviti le, kdor je sam videl . . . Imamo stransko zimo. —30° C je bilo te dni ponekod. Še nekaj. Če morete, pošljite mi dobro nalivno pero, ker tukaj je izbira tega zelo skromna . . .

USTAVA V SLOVENIJI

V Ljubljani je skupščina slovenske republike sprejela ustavo Slovenske republike. Novega v ustavi ni nič. Sprejeta je z istim besedilom, kot je ustava cele države. Spremenjene so le besede, ki se nanašajo na Slovenijo. Sej ljubljanske skupščine se je udeleževalo tudi 18 Primorcev ali Notranjcev, ki sicer še ne pripadajo k slovenski republiki. Ti so prišli na zborovanje izbrani po komunistični stranki kot zastopniki Primorja. Vodil je to zastopstvo znani pisatelj France Bevk.

le daban náuseas pensarlo, pero igualmente asomaba a su alma una silenciosa satisfacción.

—“Se cumple una venganza, una terrible venganza”, murmuraba, cuando después de la lucha descansaba solitario en la llanura, en el bosque, en alguna elevación. “Bizancio me arrebató nueve hermanos. . . eterna venganza por ellos! Bizancio me mató a mi hermana Liubíniza. . . ¿quién otro? El huro no era enemigo del esloveno hasta que no lo pervertió el Emperador! ¡Venganza por ello! Bizancio persiguió a Irene, y la atormentó y la quiso violentar, ¡Oh, venganza, venganza! ¡Y a mí mismo! ¡Esa prostituta me ató con cadenas a un pesebre, para matarme poco a poco y complacerse con mis sufrimientos! ¡Venganza!”

Y mientras pensaba todo ésto, se oía el grito de los castigados, el llanto de las prisioneras y los gemidos de los moribundos, que llegaban a él como deleitosa música. En esa confusión se despertó su amor. Impaciente suspiró por

Irene. El orgullo se apoderó de él. . .

—“No te avergonzarás del héroe, tú que amas a los héroes. ¡Me adelantaré hacia tí coronado por la victoria! Todo el ejército te honrará como Emperatriz. Te enterraré en joyas, como a una emperatriz, tú, la única!”

Ya no estaba lejos de Toper. Allí castigaría también al tío Rustik. ¡Y luego! . . . ¿Adónde? Su alma maquinó un pensamiento temerario. ¿Adónde? A Salónica. ¿Solo?

—“¡Iré a buscarla con el ejército! Se realizará la boda en el palacio más hermoso. Ella, que ahora se esconde, se sentará en el trono, y el pueblo se regocijará feliz bajo su mirada. Sí, Irene, no te avergonzarás de tu amado!” . . .

En esos segundos se apoderó de él tal ansia, que se levantó, azuzó a sus cansados guerreros a que, sin descanso, continuaran su camino, para llegar cuanto antes a Toper.

(Continuará)

Traducción de DARINKA CEHOVIN

NARODNA MILICA

V Jugoslaviji je izšel nov zakon, ki ustanavlja nov organ javnega reda v državi: "narodno milico". To bo nekako isto, kar je bila včasih žandarmerija. Poleg narodne milice bo še pomožna ljudska milica v vsaki občini, ki bo vršila posle nekdanjih občinskih boričev. Poleg tega se bodo lahko za posamezne namene ustanovile posebne ljudske milice, pod katere bodo spadali tudi ognjegasci in razne obratne straže. Izgleda, da bo red in mir v Jugoslaviji dobro zavarovan. — Tudi v fašistični Italiji je bilo včasih milic in straž in uniform, da se včasih sam Duce ni več spoznal, kdo ga varuje...

ZBIRKE ZA POMOČ

Na vseh koncih javne zbirke za obubožano Slovenijo. Stotisoči dolarjev so bili nabrani v USA, tisoči pesov v Argentini. Iz nekaterih pojavov doma pa se vidi, da revščina le ni tako velika. Takole pravi neko pismo:

"Ljudska pravica", glavno komunistično glasilo za Slovenijo piše 8. dec. 1946, da je Slovenija nabrala za Albance 6.008.578 dinarjev, kar zneso v dolarjih 120.000 dolarjev. Zbrali so to v nekako šestih tednih.

In kako so tekmovali posamezne vasi! Hribovska vasica s 17 hišami. Knježja njiva v loški dolini je za Albance darovala 500 dinarjev. Šmarata se je v primeri z njo slabo izkazala. Dala je samo 25 dinarjev. Ravne pri sv. Vidu 260, Nova vas na Blokah 1321, Begunje 610, Ivanje selo 500, Markovec 414 in še trije bogati Sterletj vsak po 100.

TUJCI NA KOROŠKEM

Listi prinašajo uradno statistiko, koliko tujcev živi sedaj na Koroškem. Statistika navaja 54.052 tujca na Koroškem. To so večinoma sami begunci. V taboriščih je 19.930 beguncev. Po narodnostih so Nemci iz Nemčije, Ogrji, Poljaki, Čehoslovaki, Bolgari, Ukrajinci, Rusi in še drugi. Jugoslovancev je 14.230. Statistika ne pove, koliko je med temi Jugoslovanci Slovencev, vendar vemo po drugih virih, da se bo ta številka sukala okrog 6.000. Največ Slovencev je v taborišču Spittal.

DR. JOŽA GLONAR UMRL. Dne 1. novembra 1946. je umrl v ljubljanski bolnišnici v starosti 61 let dr. Joža Glonar. Bil je vseučiliški knjižničar v pokoju in znan slovenski slavist. Napisal je več literarno-zgodovinskih razprav in kritik, znan pa je bil še bolj kot prevajalec iz slovanskih literatur in klasičnih jezikov. Znan je predvsem zaradi prevoda velikega poljskega romana "Kmetje". Uredil je tudi kritično izdajo pesmi Simona Len-

ka, izdal pa tudi 15. in 16. zvezek Štek-ljeve zbirke "Slovenske narodne pesmi".

DR. JANKO ŠLEBINGER, upravnik vseučiliške knjižnice v Ljubljani, je obhajal 19. oktobra 1946. 70 letnico rojstva. Dr. Šlebinger je bil svoječasno gimnazijski profesor, pozneje pa se je posvetil službi najprej v licejski, nato pa vseučiliški knjižnici v Ljubljani.

V MARIBORSKI ŠKOFIJI so lani praznovali zlatomašniški jubilej naslednji zlatomašniki: dr. JOŽE HOHNJEC, prof. na mariborskem bogoslovju, po prvi svetovni vojni tudi več let poslanec v beograjskem parlamentu. Dolgo vrsto let je bil tudi predsednik mariborske Prosvetne zveze; dr. IVAN JANČIČ, od 1909. župnik pri sv. Petru v Savinjski dolini, dr. FRANC KRULJČ, od 1. 1909. župnik v Laškem, VOGRINEC ANTON, od 1. 1902 župnik v Libeličah.

16. julija lanskega leta je pa praznoval biserni mašniški jubilej g. ČIŽEK JOŽEF, častni kanonik, dekan in župnik v Jarenini. Ob njegovi biserni maši ga je lavantinski škof imenoval za konzistorialnega svetovalca.

TITOV NOVOLETNI GOVOR. "Glas zavaznikov", v Trstu je dne 3. januarja objavil Titov novoletno čestitko Jugoslovanom.

V začetku govora je poudaril velike napore jugoslovanskega naroda za obnovo. Ljudstvo je tekmovalo v mestih in vaseh, v tovarnah in na kmetijah, pri obnovi cest, šol in različnih ustanov. Zgradili in popravili so 250.000 mestnih in podeželskih hiš, stotine kilometrov cest in železnic, cestnih in železniških mostov. Popravili so nadalje na stotine tovarnen in podjetij, katere so bile uničene med vojno. Iz opustošenih pokrajin Jugoslavije se je preko 50.000 družin naselilo v Slavoniji in Vojvodini.

Vse to je izvršilo ljudstvo Jugoslavije, čeprav ni do zdaj dobilo v tujini nika-kega pomoči. Maršal Tito je nadalje naglasil, da so vse te uspehe dosegli zato, ker je oblast v rokah ljudstva in ker niso dovolili, da bi se reakcionarji znotraj in zunaj države vmešavali v izpolnitev teh nalog.

Omenil je nekatere napake, ki so se pripetile pri delu: na prvem mestu pomanjkanje sistematičnega načrta za gradnjo in popravilo razrušenih mest, ki so največ trpeli v vojni, ljudske oblasti so pokazale pri tej stvari premalo iniciative.

Na drugem mestu je maršal Tito omenil, da so posvetili premalo pozornosti temu, da bi preprečili nepotrebno trošenje ljudske imovine. Nadzorstveni organi vlade so namreč ugotovili mnogo

takih primerov. Na tretjem mestu je maršal omenil, da nekateri državljani v najbolj bogatih predelih države niso v celoti izpolnili svoje dolžnosti in niso oddali predpisane količine žita. Končno je bilo nekaj primerov, ko so se prepajali ozirali na tiste, ki so gospodarsko najbolj šibki in ki so tudi največ trpeli v tej vojni.

Maršal Tito je tudi omenil ozkosrčne stare politike, ki ne mislijo na obnovo države, temveč samo govorijo o kmetijski demokraciji, o skrbni za kmete in delavce, o socialni demokraciji in o svobodi govora in združevanja. Maršal je dejal, da ti ljudje govorijo tako, kakor da vse to ne bi bilo zajamčeno v novi jugoslovanski stavi in kot da ne bi bilo sploh jugoslovanske ustave, ki predstavlja najbolj demokratičen program, ki je, bil ustvarjen po vojni.

TRBOVELJSKA PREMOGOKOPNA DRUŽBA je postala po zakonu o nacionalizaciji podjetij občeljudska last. S 1. januarjem se je v svojem poslovanju reorganizirala in je prešel ves komercialni, administrativni in tehnični posel na novo osnovane edinice in to: 1. Zasavski premogovniki v Trbovljah, ki obsegajo do sedanje rudnike Trbovlje, Zagorje, Hrastnik in Laško ter apnice Zagorje in Zidani most, 2. premogovnik Senovo pri Rajhenburgu, 3. premogovnik Kočevje. Vse te tri edinice so odslej direktno podrejene glavni upravi za premog pri zveznem ministrstvu za rudarstvo v Beogradu. Trboveljska cementarna posluje odslej dalje po direktivah glavne uprave za cement pri zveznem ministrstvu za industrijo v Beogradu.

Ista tudi članek, v katerem pravi, da so s 1. novembrom ukiniteli tehnične baze v Ormožu, Mariboru in Murski Soboti. Skrb za obnovo podeželja je prešla na ljudske odbore. V mariborskem okrožju je 19 obnovitvenih kadrov, ki so obnovile od 1681 porušenih zgradb 1051 stano-vanskih hiš in gospodarskih poslopij. Na obnovo je neugodno vplivalo pomanjkanje gradbenega materiala in premajhno število strokovnega kadra, krivda pa pada tudi na gradbeno nadzorstvo, ki je dopustilo izredno mnogo šušmarstva ter zidanja na črno. Izdali so tudi preveč gradbenih dovoljenj in tako so samo v ptujskem okrožju izdali nad 200 gradbenih dovoljenj, pri tem pa so ostala nekatera ostrejša nepokrita. Na podeželju je bilo pri obnovi tudi slabo organizirano sodelovanje množičnih organizacij. Pri obnovi se je pokazal lokalpatriotizem. Mariborsko okrožje je n. pr. porabilo toliko ostrešnikov, da je zavrglo obnovo v drugih predelih Slovenije.

Modri glavi eno oko dosti.

Modrost je boljša kakor zlato in srebro. Skopost je hči norosti, varčnost hči modrosti.

Tudi modri moške včasih greše.

Tvoja modrost je od česenj do višenj — (kratka).

V pregovorih leži zaklad modrosti preproste ga moža.

SVETA BIRMA bo v maju. Prilijte otroke na zavis na Paternal 6. aprila ob 15.30, na Avellanado 13. aprila ob 15.30.

SLEPEC SPREGLEDAL MED POLNOČNICO

Londonski katoliški tednik "Catholic Herald" poroča o čudnem dogodku, ki se je med polnočnico zadnjega božiča zgodil v Marijini cerkvi v Prestwicu. Mlad glasbeni umetnik Erik Malone, ki je sloveč pianist, je pred 4 meseci oslepel. Njegova slepota je bila tako huda, da ni mogel zaznati niti enega svetlobnega žarka. Siromak, ki pa ni katoličan, je ponosil svojega katoliškega prijatelja, naj ga pelje h katoliški polnočnici na sveti večer v tamkajšnjo Marijino cerkev.

Med povzdigovanjem pa je slepi pianist naenkrat zaznal v svojih očeh svetlobni žarek, nakar je kmalu vse videl in je bil docela ozdravljen. Kakor trdi, ozdravljeni nikdar ni imel kakih halucinacij. Sam je prepričan, da je čudežno ozdravel. Sam je izgovoril dobesedno tele besede: "Ta čudež je moje duševno življenje hudo pretresl. Potrudil s bom biti sprejet v katoliško cerkev. Vsem bom pripovedoval, da sem ozdravljen po božjem čudežu."

Matajev Matija je prijel svojo nevesto za roko in ji povdal na uho: "Preljuba Anka, zbrala si si pa že tako dobrega moža, da si nisi mogla boljšega!"

"Oh, pa res!" je vzdihnila Anka in se jela jokati in si brisati lepe oči.

"Zakaj pa tako malo ješ in čemu se jokaš?" jo je vprašal prijazno.

"Od samega veselja, da sem dobila tebe, Matija!" se je odrezala presrečna Anka.

"No prav, potem se pa le jokaj, kolikor hočeš, he he!" se je nasmehnil Mataj in ji ponudil še svoj veliki robec.

Malo bolj spodaj sta se mastili Čenčarova Urša in Mica Kobacajka.

"Le jej in pij, Mica, da si bolje zapomniš, kdaj je bila moja svatba!" jo je nagovarjal Matij. "Le nič se ne zatajuj, he he, saj imamo, hvala Bogu, vsega dovolj, ne samo za danes, ampak tudi še za jutri in pojutrišnjem — slišiš, Mica?"

"Nič se ne boj, ljubi Matijček, saj hitim, kar le morem", je sladko odgovorila Mica in čudovito naglo obirala svinjsko rebro; poleg njenega krožnika je ležal že lep kup oglodanih kosti.

"Ali si še kaj jezna zavoljo tiste berivke, he he?"

"O — kako neki! Bog vari! Vse je pozabljeno. Pa saj mi je bilo takoj žal, da sem te žalila. Prenagle jeze sem, veš, Matija, n zameri mi moje togote, lpo te prosim!"

"Je že dobro, he he, je že dobro!" jo

je tolažil Mataj in se zopet obrnil k nevesti.

"Živio Matajev Matija!" so kričali navdušeni svatje. "Živela Anka! Živela ženin in nevesta, juhu, jujuhuhuhu!"

Tudi zunaj pred mlinom je bilo vse živo ljudi. Vsak je imel svojo klobaso ali polno čašo v rokah in veselo zaukal, kadar je količkaj utegnil. Godci so igrali na harmonike in piskali na piščali; na bregu so pokali topiči.

"Neznano je lepo!" je trobentala Mica. "Take svatbe ni bilo že sto let ali pa nikoli!"

"Samo stepli se nismo še nič!" so se spomnili fantje. Jeli so zabavljati drug drugemu, se pogumno suvali in si metali ocvrte bobe po glavah.

"Stojte, fantje in mbožje!" jim je prigovarjal Matija in jih ljubeznivo razganjal vsaksebi. "Pretepali se pa ne boste že kar zdaj! Potrpite no še malo, saj je še zgodaj! Č ste presiti, pa se vam vendar ni treba takoj mikastiti. Bodite no malo pametni tudi! Veste kaj? Plesat pojdemo!"

"Plesat, plesat!" so vsi navdušeno odbravali Matajev predlog. Čenčanov Janez, ki je bil prackar iztegnil svojo žuljav roko, da bi počel zaletavega zaplanskega mladeniča za uho, se je z mučno, pa junško samozatajo zopet spustil pripravljeno desnico in obljubil nasprotniku svočano, da mu postreže pozneje tem izdatneje.

Matajev Matija pa je veselo objokano nevesto prijel za roko in jo vedel pred mlin. Za njima so jo udrili drugi svatje; godci so zaigrali, in pari so se jeli vrteti po cesti. Andraž Hudopisk se je sukal z Mico Kobacajko, se režal kakor obseden in skakal, da mu je odletavala malha na vse strani. Vse je bilo prav široke volje.

Zdajci pa je pripeketal mlinarjev kozel za Anko. Zameketal je, se vzpel, popadel zleni vnc prstrašn nevest in zbečal z njim po strm obronku. Milo je zajokala Anka, vse je križalo in mahalo z rokami. Nejevoljni Matija je naglo stekel za meketlačem, toda požrešni kozel je skočil na visoko skalo, nsramno kimal z glavo in vpričo vseh pozobal deviški venec obupane neveste.

"Ljubljana! Južni kolodvor! Ljubljana!"

Taki in enaki kliči, loputanje z vrati, glasno govorjenje, kričanje in smejanje, ropot in žvižgi so zbudili Mataja.

"Začetkoma moje sanje niso bile še tako napačne!" je mrmral in se vzdignil z baršuna. "Pozneje se je pa vse nekam skisalo. Ti presneti kozel! Kaj je bilo treba tebe, da si nam skalil nedolžno veselje! Jaz bi ti že pokazal, kaj se pravi nagajati! Hvala Bogu, da se mi je samo sanjalo in da vse skupaj ni nič res! No — zdaj smo pa v Ljubljani. Naglo je šlo, kaj naglo!"

Obul si je škornje, oblekel kamižolo, pobral svoje stvari in zlezel na levi z voza. Mahnil jo je k strojevodji, potegnil svoj robec z denarjem iz žepa, ga odvozlal in prijazno nagovoril moža: "Dobro ste vozili, prijatelj, moram vas hvaliti! Nate za liter vina!"

"Le pijte ga sami!" mu je odgovoril oni čemerno.

"Če ste tako moški, pa ne bom dalje sili v vas", je dejal Mataj in shranil denar. Krenil je okoli šumečega stroja na ploščad in stopal z drugimi proti izhodu.

"Stoitte, kje imate vozni listek?" ga je ustavil brkati vratar. "Vozili ste se za stoni, kaj?"

"Kakšen listek? I, saj sem ponujal vozni denarja, pa ga ni maral!"

Vratar je mignil mimoidočemu možu v modri obleki in s trobentico na konopcu. Ta je odvedel Mataja k blaagjnicu in povedal gospodu z bleščočimi očali, da se je potnik pripeljal brez listka.

"Saj mi ga ni ponujala živa duša!" se je zagovarjal Mataj pred okencem.

"Odkod ste se pa vozili?" je vprašal go spod iz steklene izpovednice rezko.

"Na koncu jezika mi je, pa ne morem povedati", j odgovoril osupli Mataj, ki mu je bilo ime Radovlpice kakor izbrisano iz spomina.

"Kje ste pa doma? Le hitro, mudi se mi!"

"Doma sem na Telebanovem, ljubi go spod, in moja sestra Špela tudi, oča so pa tam nekje iznad Škofje Loke —".

"Plačati morate kazen, trojno vozno!"

"Vozil sem se v prvem razredu, go spod! Prosim, da mi boste prav računali."

"Tako? V prvem razredu? Zakaj si niste naročili kar posebnega vlaka? Kaj mi čenčate vmes! Molčite in plačajte pet kron deset vinarjev, če nočete imeti hudih sitnosti!"

"Koliko je pa to grošev?"

"Enainpetdeset!"

"Primaruha, ste dragi!" je vzdihnil Mataj, odštel denar in vzel pobotnico, ki mu jo je napisal uradnik. "Prosim vas po nižno, nikarte se ne jezite! Pa z Bogom in brez zamre!"

Gospod j zaloputnil okence, Mataj pa se je oddahnil globoko in se namuzal zadovoljno: "Hvala Bogu, opravil sem kolikor toliko poceni! Koliko bi bil moral plačati šele za drugi ali celo za tretji razred, he he! Pa rs! H he!"

PRVIKRAT V LJUBLJANI

Zadovoljen in vesel, da je teh sitnosti konec, je zadel Matajev Matija svoj ljubbi dežnik pa culo na ramo in veslaril s palico počasi iz kolodvorskega poslopja. Prostor pred njim je bil že skoro prazen; nehalo je bilo ono živahno vrvenje, ki se pojavlja običajno o prihodu vsakega vlaka. Hotelski omnibusi in drugi vozovi so se bili že odpeljali in ljudje so se bili razkropili na razne strani.

Na desni je zagledal Matajev Matija žolto-rdeč voz električne železnice, malo spredaj pa drugega, enakega, ki se je bližal kolodvoru.

"Da te vendar!" je vzkliknil poluglasno. "Kako gladko drči po cesti! Konji so pa vpreženi menda zadaj? He he, to je pa že narobe!"

Čudil se je pa še bolj, ko je videl, da ni nikjer nobene priprege niti nobenega dimečega se stroja, kakor pri vlaku. Sedaj je mož v belosivi obleki, s črno torbo in svetlo trobento, potegnil na prvem vozu zadaj za jermen. Pozvonilo je, voznik spredaj je odvil močno rumeno ključko in pisani voz je odhitel po tiru.

"Ti spak ti, kako jo pa reže kar sam po sebi!" se je čudil Matajev Matija. "Kaj takega pa spet ne!"

Pred sabo je ugledal nekoliko zakasneli jo je po senčnatem drevoredu za nilih deželanov s cekarji in košarami. Mahmi, oziraje se zdaj na levo, zdaj na pravo. Onostran lesene ograje, na kolodvorskem zgradbišču, gosto prepetem z ravnimi tračnicami, so sopihali pošastni črni stroji, bruhalci debele sive in bele oblake iz dimnikov kakor iz velikanskih pip in prevažali dolge vrste ropotavih voz ob zateglih klicih in piskih železničarjev; venomer je butalo in škripalo, cvlilo in ječalo železje, šumel izpuščen par in neprijetno je dišalo po zakajenem zraku. Na levi so ropotala po razvoženi cesti težko natovorjena kola, med njimi rumen poštni voz; kolesa in konjska kopita so dvigala gost prah, le tuptam prosevan od popoldanskega solnca, in vozniki, konji in vozovi so se videli kakor iz jesenske megle.

BORBA ZA KOROŠKO

Po velikem političnem neuspehu, ki ga je Jugoslavija doživela na mirovni konferenci s tem, da se je inorala odpovedati Trstu in znatnemu delu Primorja, kjer še žive Slovenci, se pričinja nova diplomatska borba, ki tudi ne obeta Jugoslaviji uspehov. Gre za to, da bi Avstrija odstopila Jugoslaviji oni del Koroške, kjer še prebivajo Slovenci.

Nikjer se raznarodovanje našega naroda po Nemcih in nemčurjih ni izvajalo tako nasilno in tako uspešno kot na Koroškem. V teku sto let je nemški pritisk naše narodne meje pritisnil z severne Koroške prav, pod Karavanke.

Avstrija je dala v času Hitlerjevega gospodstva največ preganjalcev in mučiteljev Slovencev. Naši ljudje vedo povedati, da so bili avstrijski gestapovci Slovincem bolj sovražni kakor rajhovski. Zato je krivično, ako bi bilo s proglašitvijo samostojne Avstrije naenkrat pozabljeno vse, kar so avstrijski hitlerjevci Slovincem hudega storili. Tudi je skrajni čas, da se enkrat za vselej ustavi nasilni nemški pritisk proti jugu preko našega narodnega ozemlja. Ta pritisk pa ustavijo samo državne meje, ki upoštevajo zgodovinske narodne pravice. Zahteva Jugoslavije po južni Koroški je iz našega narodnostnega stališča upravičena. Bojimo se pa, in vsi znaki kažejo, da je naša bojazen utemeljena, da Slovenci tudi na tej strani ne bomo dobili pravice, ki nam gre. Zgodovina bo pokazala, kdo nosi krivdo za to.

V Ljubljani je izšla obširna knjiga z naslovom "Koroški Zbornik", kjer strokovnjaki dokazujejo pravice Slovencev do Koroške, ki je bila zibelka slovenstva, pa je pod stoletnim germanskim pritiskom, ki je preko te dežele gradil "nemški most do Trsta" postala najprej narodnostno mlačna, nato pa nemška in se je slovenski življenj vedno težje vzdrževal na poslednjih postojankah pod Karavanke mi.

Vrtnarjeva Povest

Po rusko spisal ANTON ČEHOV.

Nekateri ljudje so strašno hitri, kadar morejo vreči kamen na drugega . . . Z hinavskim zavijanjem oči in bedastim besedičenjem menijo: "kdo bi si mogel kaj takega misliti o tako odličnem človeku" . . . In če je tisti mož morda celo duhovnik ali škof, potem je še posebno slastno ljudem, kateri žive v slepoti, če morejo vreči pest blata na suknjo, katera jih bode v oči. Ne dvomijo in niti nočejo dvomiti, da je resničen očitek, katerega so nekje slišali ali brali.

Ne dvomijo o tistem, kateri je obrekovanje izmislil, niti ne dvomijo o njem, ki to obrekovanje širi, temveč uživajo v blatenju poštenega človeka. V tejle črtici nam pokaže pisatelj Čehov plemenito dušo ruskega človeka, kateri je tako visoko nad človeško podlostjo, da celo dokazanega zločina ne verjame . . . "Saj ni mogoče, da bi se dobil tako podel človek, da bi tako odličnega moža kot je bil ta zdravnik, pobil in oropal" . . .

Žal da se kljub temu dobe obrekljivci in taki ki obrekovanje verjamejo, toda ne med Rusi pač pa med drugimi . . .

V cvetličnjaku grofov N. se je vršila razprodaja cvetlic. Kupcev je bilo malo: jaz, moj sosed graščak in mlad trgovec z lesom. Ko so delavci prenašali naše krasne nakupljene predmete in jih nakladali na vozove, smo mi sedeli ob vhodu v cvetličnjak ter se razgovarjali o tem in onem. Sedeti na vrtu v toplem aprilskem jutru, poslušati žvrgolenje ptic in gledati cvetlice, prinesene na prosto, je izredno prijetno.

Nakladanje cvetlic je vodil sam vrtnar Mihajl Karlovič, dobrohoten starček s polnim obritimi licem, v krznem telovniku, brez suknje. On je ves čas molčal, toda skrbno je poslušal naš razgovor željan zvedeti karsibodj novega. Bil je to razumen mož, zelo dober in od vseh spoštovan. Ne vem zakaj so ga vsi imeli za Nemca, toda po očetu je bil Šved a po materi pa Rus in je hodil v pravoslavno cerkev. Znal je dobro ruski, nemški in švedski ter je mnogo čital o teh jezikih, in ni mu bilo mogoče napraviti večjega veselja, kakor dati mu čitati kakoršno si bodi knjigo, ali se z njim pogovarjati na primer o Ibsenu.

Imel je tudi svoje slabosti, toda povsem nedolžne, vedno se je predstavljal n. pr. za nadvrtnarja, čeprav ni imel nobene podrejenega vrtnarja; izraz njegovega lica je bil zmirom izredno važen in ponosen; ni dopuščal ugovorov ter je hotel, da ga vsi poslušajo z resnostjo in zanimanjem.

— Glejte tega mladeniča. Prosim! Strašen ničvrednež! — je dejal moj sosed ter pokazal na delavca s temnim ciganskim licem, ki se je peljal mimo sedeč na sodčku z vodo. — Pretekli teden je bil v mestu pred sodnijo radi roparskega umora in oproščen. Spoznali so ga za duševno bolnega, a medtem, pogledajte ga dobro, on je zdrav kot jedro. Poslednja leta v Rusiji preveč pogosto oproščajo zločince; opravičujejo vse to z bolezenskim stanjem obtožencev a predvsem z duševnimi nedostatkami, medtem te opravičevalne razsodbe očitno zavajajo zločince k ponovnim prestopkom, a k dobremu gotovo ne vodijo. Takšne razsodbe opohušujejo ljudstvo, čustvo pravičnosti je otopelo pri vseh, ker je že v navadi videti nekaznovane zločince, in znate li, v današnjem času smemo reči s Šekspirjevimi besedami: "V našem slabem, razvratnem veku mora dobronik prositi oproščenja celo pri zločincu".

— To je res, res, — je potrdil kupec. — Radi tega, ker oproščajo pri sodnih razpravah, je mnogo več umorov in požigov. Pa vprašajte o tem kmete.

Vrtnar Mihajl Karlovič se je obrnil k nam in rekel:

— Kar se mene tiče, gospoda, sprejemem vselej z navdušenjem vse oproščevalne razsodbe. Jaz se ne bojim za prav-

nost in za pravičnost, nasprotno, kadar izrečejo "nekriv" sem zadovoljen. Tudi kadar mi moja zavest govori: "Kaj, oprostiti so zločinca, sodniki in porotniki so napravili napako", tudi tedaj sem vesel. Sodite sami, gospoda, če bi sodniki in porotniki bolj verovali človeku, kakor indicijam, materialnim dokazom in govoricam, sama po sebi ta vera v človeka mogoče ni višja od navadnega življenjskega razmišljanja. Ta vera je dostopna samo onim maloštevilnim posameznikom, ki razumevajo in čustvujejo Krista.

— Dobra misel —, sem dejal.

— Toda, ni nova ta misel. Spominjam se, čeprav je že zelo davno tega, da sem v tem vprašanju slišal neko legendo. Zelo ljubka pripovedka —, je dejal vrtnar in se nasmehnil. — Meni jo je pripovedovala moja pokojna babica, mati mojega očeta, odlična starka. Ona mi je pripovedovala po švedski, v ruskem jeziku je ni mogoče povedati tako lepo in tudi ne tako klasično.

Mi smo ga brž naprosili naj bi to nam povedal ne glede na grobstvo ruskega jezika. Ugodil je naši želji. Počasi si je prižgal pipico, pri tem je ježno pogledal na delavce in začel:

V enem manjšem mestecu se je naselil postaran in samcat gospod nelepe zunanosti, po priimku Tompson ali Wilson — pa to je brez pomena. Zadeva ni v priimku. Baval se je z zelo plemenitim poslom: on je zdravil ljudi. Bil je vedno molčč in brez vsake družbe, a govoril je le toliko, kolikor je to zahteval njegov polic. Ni zahajal nikamor v gosti; ni iskal znancev, katerim se je molče poklanjal. Stvar je v tem, da je bil zelo učen, a v tedanji dobi je bilo malo učenih med navadnimi ljudmi. On je prebil dni in noči v premišljevanju, v čitanju knjig in z zdravljenjem ljudi, za vse drugo se ni brigal in ni imel časa govoriti praznih besedi. Prebivalci mesta so dobro razumevali to in se potrudili, da mu niso bili nadležni s svojimi obiski in praznim govorjenjem. Oni so bili zelo zadovoljni, ker jim je končno Bog poslal tako odličnega zdravnika, in se ponašali s tem, da živi v njihovem mestu tako pomemben mož.

— On zna vse, — so govorili v njem ljudje.

Pa to ni bilo točno. Treba bi bilo še pristaviti: "on ljubi vse ljudi". V prsih tega učenega moža je bilo čudno, prav angeljsko srce. Res je bilo to: saj so mu bili vsi meščani tujci in ne rojaki, a on jih jeljubil kakor lastne otroke in ni mu bilo mar svojega življenja za nje. On sam je bolehal: jetičen je bil in je kašljal, toda, kadar je bil poklican h kakšnemu bolniku, je pozabil na svojo bolezen ter sini prizanašal, in se težko sopeč vzpenjal na strme gore. Ni se strašil ne znoja ne mraza ter je preziral glad in žejo. Plačila ni hotel in, čudo, kadar mu je umrl kakšen bolnik, on je šel za pogrebom skupno s sorodniki ter jokal.

Kmalu je postal v mestu tako potreben, da so se meščani čudili, kako so mogli v prejšnjih časih prestajati brez takšnega moža. Brezmejna je bila njihova hvaležnost. Odrasli in otroci, dobri in slabi, pošteni in sleparji — z eno besedo vsi so ga spoštovali. V mestu in v okolici ni bilo človeka, ki bi se mu upal napraviti kakoršno si bodi neprijetnost, niti v mislih ne. Ko je odhajal od doma, ni nikoli zapiral vrat ali oken, v popolni uverjenosti, da ni takšnega zlikovca, ki bi se ga drznil okrašt. Kot zdravnik je moral večkrat iti na daljše potovanje, skozi gozdove in čez gore, koder se je potepalo mnogo vsakovrstnih lačnih postopačev, a on se je smatral povsod na varnem. Ko se je enkrat ponoči vračal od bolnika, so ga v gozdu napali razbojniki, a ko so ga ti spoznali, so se spoštljivo odkrili pred njim in so mu ponudili jesti. Ker ni bil lačen, so mu dali topel plašč in ga spremljali do samega mesteca, presrečni, da jim je usoda naklonila slučaj, kjer so vsaj nekoliko obdarovali velikodušnega človeka. No, dalje, razumljiva stvar, babica je pripovedovala, da so ga poznali tudi konji, govedo in psi ter so pri sreča-

**Vsakdo je v svoj žep moder.
Začetek modrosti je strah božji.**

**Vino in žene store, da modri odpadejo.
Vino še modrega znori.**

nju z njim, kazali svoje veselje.

Tega človeka, ki je bil po splošnem mnenju vsled svetosti svojega življenja zavarovan pred vsakim zlobnim napadom, dobronik, katerega so spoštovali tudi razbojniki in podivjanci, so našli nekega lepega jutra mrtvega. Okrvavljen, s prebito črepinjo, je ležal v jarku, in njegovo blede lice je izražalo začudenje. Da, nič strahu, nego začudenje mu je odsevalo iz lic, ko je videl pred seboj morilca. Ne morete si predstavljati potrtost, ki je zavladala med prebivalci mesta in okolice. Vsi so bili obupani, in ne verujoč svojim očem, so se vpraševali: kdo si je upal to storiti? Sodnik, ki je vodil preiskavo in pregledal mrtvega, je takole povedal: "Tu imamo vse znake umora, ker pa ni na svetu takšnega človeka, ki bi se drznil ubiti našega doktorja, očitno ni tu umora in ti dokazi o umoru so le slučajni. Predstavljajmo si možnost, da je doktor v temni noči sam padel v jarek in se pobil do smrti."

S tem mnenjem je soglašalo vse mesto. Doktorja so pokopali in nihče ni potem govoril o nasilni smrti. Neverjetno se jim je dozdevalo, da bi se nahajal tak podlež, ki bi se drznil umoriti doktorja ter napraviti tako ogaben in strašen zločin. Saj tudi propalost ima svoje meje. Ni li tako?

Lahko si predstavljate presenečenje, ko je slučaj odkril morilca. Videli so, kako je nek potepuh, ki je bil radi raznih prestopkov že večkrat pred sodiščem, popival v gostilni, kjer je hotel zastaviti tobačnico in uro, ki sta bili doktorjeva lastnina. Ko so ga izpraševali o tem, se je vznemiril ter se izgovarjal z raznimi očitno lažnjivimi razlogi. Napravšili so pri njem preiskavo in našli v postelji srajco z okrvavljenimi rokavi ter kirurški nožič z zlatim držalom. Kakšnih dokazov je še treba? Zločinca so vtaknili v ječo, meščani so se razburjali in istočasno govorili:

Neverjetno! Ni mogoče! Glejte, da bi ne prišlo do pomote, ker mnogokrat dokazi niso pravi.

Pred sodniki se je obtoženec trdovratno branil obtožbe ter dokazoval svojo nekrivdo. Vsi dokazi so govorili proti njemu in ni bilo težje dokazati mu krivdo, kakor reči, da je zemlja črna, toda sodniki so menda prišli ob pamet; ponovno so razpravljali o vsakem obteževalnem dokazu, neverno gledali na priče, pili vodo... Soditi so začeli zgodaj zjutraj a končali šele pozno zvečer.

— Obtoženec — se je obrnil predsednik sodnega dvora k morilcu: — Sodišče te je spoznalo krivim umora doktorja in te radi tega obsoja na...

Predsednik je hotel reči: "na smrtno kazen", toda — vrgel je iz rok papirje na katerih je bila spisana obsodba, obrisal si je hladni pot in zakričal:

— Ne! Naj me Bog kaznuje, če ne sodim prav, moj poklon vsem, on ni kriv. Jaz si tega ne morem misliti, da bi se našel človek, ki bi se upal umoriti našega dobrega doktorja. Ni mogoče, da bi človek padel tako globoko.

— Res je, ni takega človeka, — so soglašali prisodniki sodišča.

— Ni ga! — je dejalo prisotno ljudstvo. — Izpustite obtoženca.

Morilca so izpustili na svobodo, in ni ena duša ni ugovarjala sodnikom radi oprostilne razsodbe. In Bog, je dejala moja babica, je za takšno vero v človeka oprostil grehe vsem prebivalcem mesteca. In se veseli, kadar ljudje verujejo, da je človek Njegova podoba, in trpi, kadar ljudje pozabljajo na človeško dostojanstvo, o ljudeh je težje soditi, kakor o psih. Mogoče je ta razsodba prinesla meščanom kakšno nesrečo ali neprijetnost, toda zato, pomislite, kako blagodejen vpliv je imela na njih ta vera v človeka, vera, ki nikoli ne umrje; ona nas navaja k velikodušnim čuvstvom in nam vedno vzbuja ljubezen in spoštovanje do vsakega človeka. Do vsakega! In to je važno.

Mihajl Karlovič je končal. Moj sosed mu je hotel nekaj ugovarjati, toda vrtnar je zamahnil z roko ter s tem pojasnil, da ne ljubi ugovarjanja, nato je odšel k vozom in s izrazom važnosti na licih, je nadziral nadaljno nakladanje.

NEKAJ ZA STARIŠE

Če so danes razne kaznilnice in poboljševalnice prenapolnjene, če se množi število mladostnih zločincev, če mladiči komaj čakajo, da se izmuznejo iz okrilja domače družine, moramo krivdo zvracati najprej na neizkušene, nepoučene, zlasti pa na lahkomišelnost in brezbrizne matere, ki jim je še beseda "vzgoja" povsem tuja. Ne tajimo, da je nebroj tudi drugih krivcev, ki kvarijo mladino; med te prištevamo žalostne socialne razmere, ki odtegujejo otroke paznemu materinemu očesu; kajti na stotine je "gospodinj", ki niso več gospodinje in ne prave matere, marveč delavni stroji, katerih otroci so dan na dan prepuščeni samim sebi.

Napoleon I. se je nekoč razgovarjal z duhovito gospo Čampan o vzgoji. Vprašal je končno, kako bi se omogočila temeljita vzgoja po vseh družinah. Plemenita gospa je odgoovorila kratko, a jedrnato: "Dajte nam dobrih mater!" — "Da, v tem odgovoru tiči cel vzgojni načrt, in sicer najboljši", je odgovoril Napoleon. "Dobra gospodinja je najboljšo hišno orodje", pravi narodni pregovor.

Naj pokaže še naslednji zgled, kako blagodejno vpliva vzorna gospodinja na ves svoj dom!

V Rimu se bo v doglednem času dokončala razprava o proglašenju častivredne Katarine Barbare Carré de Malberg med blažene. Umrta je ta blaga gospa 18. januarja l. 1891. blizu Metza (Lorena). Njen oče je bil vinski trgovec v Metzu. Preskrbel je hčerki krščansko vzgojo. Šolala se je do 16. leta. Že v teh letih je razodevala nenavadno resnost. Vsak dan je bila pri sveti maši, večkrat v tednu je prejela sveto obhajilo, za svetno veselje se pa ni brigala. Prav vsled tega so se ljudje nemalo čudili, ko so čuli, da je stopila v zakon in vzela za moža kot 20 letna nevesta svojega stričnika stotnika Pavla Carré de Malberg. Storila je ta korak, da je ustregla staršem, ko se je poprej tudi posvetovala s svojim duhovnim voditeljem; pa tudi iz plemenitega namena, da bi namreč pridobila svojega sorodnika za Boga.

Da bi izvršila ta načrt in privedla svojega moža na pot krščanskega življenja, je bilo treba mnogo žrtev. Izpočetka je bil stotnik gluh za vse lepe besede in prošnje svoje mlade žene; bil je namreč osoren in brezobziren vojak in nagle jeze. Ker se Katarina v marsičem ni mogla prilagoditi njegovim nazorom, jo je zavračal, češ, da je omejena in neolikana. Grajal jo je včasih celo v navzočnosti tujih oseb, kar je povzročilo rahločuteči ženi nemalo gorja; toda vse je molče prenašala ter izkazovala možu še vnaprej občudovanja vredno ljubeznivost in naklonjenost. — To je zmoglo trdega, vojaškega moža. Njegovo srce se je omehčalo in že l. 1852. se videli stotnika iz Metza zopet pri mizi Gospodovi.

*

POSLEDICE DOBRE VZGOJE.

VZORNA GOSPODINJA.

...Gorja in tožba je danes preobilno, pa so ljudje večinoma sami krivi. Da po družinah ni sreče, bi v prvi vrsti dolžili gospodinj, seveda ne vselej. Marsikje bi imeli lahko polovico raja, če bi družino vodila dobro vzgojena, modra, previdna, večča, predvsem pa krščanska gospodinja. Vir sreče ni v razsežnem gospodarstvu, ne v petični glavnici, ne v mogočnih hišah, ne v častnih službah ali blestečih naslovih, marveč v srcu.

Sv. pismo primerja čednostno gospodinjico vinski trti, ki rodi dragocen sad. Trta potrebuje opore; brez

nje pade na tla, da sad ne dozoreva. Őpora gospodinji je sv. vera. Ob dejanski in živi veri dozoreva čednost, ki z njo osrečuje sebe in družino. To resnico je kardinal Diepenbrock zavil v ta-le prelepi rek: "Če si je Bog v srcu matere postavil olta, je vsa hiša — cerkev."

Plemenito, dobro, ljubeče, skratka: krščansko srce mora imeti predvsem gospodinjo, da osreči sebe, da s to srečo ožarja tudi družinske člane. Mati naj bo kakor solnce domačega ognjišča, ki ogreva z žarki svoje ljubezni, vneme, pridnosti, domačnosti vso hišo.

Ljubezen do otrok, do družine, skrb za domačijo, ali skratka: zmisel za domačnost (ljubezen do domačih, do otrok in moža; skrb za snažno in zdravo stanovanje; točnost in red) je prva lastnost vzorne gospodinje, lastost, ki zagotavlja srečo in blagoslov družini.

Torišče, delokrog žene je domače ognjišče v širšem pomenu besede. Tu izvršuje v polnem obsegu svoj poklic. Ljubezen do moža se udeležuje najlepše v tej skrbljivosti, v tej domačnosti. Marsikateri mož bi ne bil nikdar zabredel v gostilniško družbo, bi ne bil postal alkoholič, bi ne bil prelomil zakonske zvestobe, da ga je znala žena s čutom za domačnost privezati na družinsko ognjišče. Toda ta čut, ta zmisel mineva in gineva tem bolj, čim bolj pojema lepo, krščansko življenje po družinah, čim bolj se udomačuje pohlep po zabavi in razveseljevanju tudi med ženstvom. Čedalje bolj redke so družine, v katerih se počutijo domači najbolj

zadovoljne in srečne v rodbinskem krogu pod domačim krovom. In zakaj je takih družin čedalje manj? Ker je vzgoja pomanjkljiva, ker se ne neguje v otrocih zmisel za domačnost, za družino, ki je sad dobre vzgoje. Vzgoja, to je prva velika in sveta dolžnost, ki je združena zlasti z materno častjo; angelsko dolžnost bi jo imenovali, saj mora biti vsaka mati viden angel varih svojih otrok. Srečen otrok, ki ga uči, vodi, ščiti in varuje spretna roka resno-ljubeče matere. — Duha žive vere, ljubezni do Boga, pobožnosti, ponižnosti in skromnosti, iskrene molitve, hvaležnosti, odkritosrčnosti, svete sramežljivosti naj vsaja materina ljubezen v srce otrokovo, pa bo s tem že tudi ukoreninjena ljubezen do doma, zmisel za domačnost. To nalogo more v polnem obsegu izvrševati le tista mati, ki smatra otroka za najdragocenejši dar božji, ki ji je otrok daleko več kot mrtev denar, kot negotova kupčija, več kot lepo posestvo ali živina, več kot vse zemeljske dobrine. Zmisel za domačnost bo zbujała v otrocih mati, ki ne zapravlja dragocenega časa z nepotrebnimi obiski, s pretirano tankovestnostjo za lase, obleko, za zunanost, ki ne išče edine zabave po gledališčih in plesiščih.

Če pusti koklja negodna piščeta, pa se ne zmeni več zanje, je to nekaj protinaravnega; tako nenaravno je tudi, ako bi se mati za vse prej brigala, nego za svoje otroke, ki jih docela prepusti plačanim varuhinjam in nezanesljivim osebam.

SKOPUH V PREGOVORIH.

Reven je skopuh, vrag mu reže kruh. Skopuh nima ne prijatelja, ne sorodnika. Skopuh čuje rajši tolarje zveneti kakor škrijance peti.

Skopuh upije in zija, če vinar iz roke da. Skopuh rajši zob iz ust zgub, kakor vinar iz močnje spusti.

Skopuh odere muho ti, in vsesa iz nje kri.

Skopuh in koza ne rabita jesika in olja za solato.

Čimbolj skopuh gladuje, tem bolj se dedič posmehuje.

Ako bi skopuh mogel vzeti sonce v zakup bi ljudje vedno v senci sedeli vkup.

Skopuh daje vse na prodaj za denar, celo Boga in svojo dušo pušča v nemar.

Skopuh hrani klet in kuhinjo v skrinji. Skopuh ne neha krave molsti prej, dokler se ne prikaže kri pri njej.

Skopuh je hujši kot tat: ta krade denar iz žepa ti, skopuh pa sebi mozek iz kosti.

Skopuh je kakor konj, ki vozi vino in pije vodo.

Skopuh poprej ne nasiti se, dokler mu usta niso polna zemlje.

Skopuhova vreča nima dna. Kjer skopuh žanje, zamaš pobiraš klasje.

SPOZNAVAJ SAMEGA SEBE!

Vprašaj: "Kakšna je bila vzgoja?"

Šele zdaj bo prava sodba tvoja.

Kdor nad napakami drugih molči, sebe najbolje pozna, se nam zdi.

ZA BELOKRANJCE: ADLEŠIČI. — 23. marca 1945 so po večini pogorele vasi Adlešiči, Gorenjci, Vrhovci, Mala in Velika sela ter Purga. Dela za obnovitev teh vasi po poročilih v listih hitro napredujejo. Obnovi ilso doslej 29 poslopij. Časopisje hvali Obnovitveno zadrugo v Adlešičih. Ta da skrbi, da se vrše vsa dela v redu in hitro.

ZAPUDJE. — Med Dragatušem in Vinico leži proč od ceste vas Zapudje. Cela vas ima 33 hiš in koč. Tam se je po poročilih listov ustanovila Obnovitvena zadruga z namenom, da postavijo gornji del vasi — Golek — skupaj z drugo vasio v dolini. Na to preselitev so prebivalci že davnej mislili, pa so se težko odločili za selitev. Med vojno je bila vas poškodovana in je tako prišlo do odlo-

čitve, da zidajo nove hiše nižje doli. Listi pravijo, da bo to za vzor, kako se zida nova vas. Černomeljski komunisti poročajo, da hodijo ob nedeljah delat in pomagat pri zidavi te nove vasi. "O je udarniško delo" Černomeljcev.

BELOKRANJCI V LIVOLDU. — Znano je, da je večina Kočevarjev odšla iz Kočevskih vasi. Najprej so jih Nemci naselili na Krškem polju, odkoder so pregnali Slovence. Kasneje so morali s Krškega polja v Nemčijo. Tako je na Kočevskem precej zemlje proste. V Livoldu pri Kočevju so Belokranjci ustanočili novo naselbino. Po poročilih komunističnih listov je to Kmetijsko-obdelovalna zadruga po vzorcu ruskih kolhozov. Vse je skupna last in vse skupaj obdelujejo. Bajе dela 60-70 delovnih moči. Kakšen je in kakšen bo uspeh, se iz poročil v listih ne da sklepati.

LAH VODI KOMUNISTIČNO TOVARNO. — "Slovenski poročevalec" 13. nov. poroča, da na Reki predelavajo in popravljajo prejšnjo tovarno torpedov. Bila je bombardirana in močno pokvarjena. Kadar jo popravijo bo delala razne Dieselmotorje. Posebnost tega poročila je, da vodi ta dela italijanski inženir Mania. Ta je bil pri jugoslovanskih partizanih.

GROSUPLJE. — Žalna. Piše bratranec Francu Adamiču . . . Morda pridem tudi jaz tja . . . Doma, menda že veš, da se je Pavel poročil na dom. Pri nas je bilo vse poropano in požgano in pri vas tudi. Pri Mihatu in Antonu tudi. Od partizanov! Drugo v vasi ni bilo. Komunisti so pobili v naši vasi 10 ljudi, med njimi Jaklečevega Stana, Lukmanovega Franceta, Kuškovega Janeza, našega Filipiča. Pri Antonu so s komunisti, ker je Lojze (Lojze Adamič) v Ameriki voditelj komunistov. Ante si je vzel življenje novembra 1946. V Fari Žalna je bilo pobitih 200 oseb. Jaračevega Johana so ubili 1942. Pri Lukmanu ni drugega kot samo Micka. Vsi so pomrli. Doma možkih ni sedaj nobenih, ker so bili mlajši vsi pobiti. Samo nekaj starih je.

NELJUBA ZADEVA. Znam ameriški rojak Lojze Adamič, ki je spisal več pravih zanimivih knjig in si pridobil precej poznano ime v Sev. Ameriki, je spisal tudi knjigo "Obed v beli hiši". Seveda pisano po angleško. V tej knjigi je izšel tudi

članek na račun Churchila, kateremu je bilo očitano, da je zapleten v neke druge zadeve. Churchill je proti Adamiču in založniku uležel tožbo in je bil Adamič z založnikom obsojen na globo 20.000 dolarjev. Ugled Adamičev je s tem dogodkom znatno trpel.

IZ LJUBLJANSKIH ZAPOROV

Večinoma so zaprti ljudje, ki se zde današnjim oblastnikom v Sloveniji nezanesljivi.

Med arestanti je znatno število DUHOVNIKOV. Po zadnjem poročilu jih je v ječah okrog 100. Pa števil oni vedno enako. Sedaj zgrabijo enega, sedaj jih nekaj izpuste, potem, ko so sedeli v jezi nekaj mesecev, ne da bi jih kdo zaslislal ali povedal česa so obdoliženi.

Tako drže narod v stalni negotovosti, oziroma v misli, da se jim vsak trenutek lahko kaj neprijetnega zgodi. Duhovniki, ki po svojem stanu ne morejo odobravati komunizma, so seveda med prvimi, ki polnijo ječe v svobodni Sloveniji.

Druga posebnost slovenskih ječ so OFICIRJI. O katerem politična policija zasumi, da ni zanesljiv, brez preiskave in obsodbe sedi v ječi dolge mesece. Novi gospodarji Slovenije dobro vedo, da nezanesljiv oficir v strogem režimu, kakoršen je sedaj v Sloveniji, pomeni za režim veliko nevarnost.

Tretja skupina jetnikov, ki bi jih človek ne pričakoval v ječah, so DELEGATI. To so ljudje, ki vodijo državna podjetja. Svoja mesta so dobili, ker so bili prejšnje čase zvesti partizani. Če ima podjetje premajhen dobiček ali če so izdelki ali pridelki podjetja slabi — vsega je kriv delegat. Naenkrat se znajde v ječi, kjer ima čas premišljevati nekaj mesecev, kaj naj ukrene, da bo v prihodnje ustregel svojim gospodarjem.

MOŽ IZ MOSKVE. — Letos je bilo povedano sv. Miklavžu, da bi hodil po Sloveniji. Miklavž je reakcionar in še velike sorte, ker je bil škof. Poleg tega hodijo z Miklavžem še parklji. Tudi ti so brez dvoma reakcionarji. In tako se je zgodilo, da je smel letos nositi darove komunističnim otrokom nov svetnik, ki ni reakcionar. Imenovali so ga: "Mož iz Moskve".

JEZUSOVE ROŽE.
Po narodnem motivu.

Jezus, Tvoje roke,
Jezus, Tvoje noge,
Jezus, Tvoje srce!

Ptički milo pojo,
slavo rožam dajo.

Iz njih rože sladke,
krvaveče bridko
so vzbrstele lepo.

Potok glasno šumi,
rožam svetim šumi.

Valčki pa romajo,
k Jezusu romajo.

So vzbrstele za nas.
so vscevele za nas.
so so dehte za nas.

Sin je Bogu bil všeč,
pet svetih rož noseč.

Cvetje njih prekrasno.
dehtenje žlahtno
v dušno zdravje nam bo.

Jezus, Tvoje roke,
Jezus, Tvoje noge,
Jezus, Tvoje srce!

"LA VIDA ESPIRITUAL"
Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

"DUHOVNO
ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2500

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE
A d v o k a t

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata
U. T. 38 - 2258 Tel. Paz 2664

ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS
EN 120 MENSUALIDADES

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde
está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

JUAN BARBÉ
LANUS OESTE — 4 DE JUNIO

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.

Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6284

Buenos Aires

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Recreo "EUROPA"

MO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la
Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2230

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos
Airesu, se ustavite v

HOTELU
"PACIFICO"

kjer boste cenó in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

Stavbe - načrti - proračuni - firma
FRANC KLAJNŠEK
je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — U. T. 50-0724

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

U. T. 50-3985

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Danau